

Oázis

Ingabiztonság

a bizonytalanságban

Kopogtató:

- ❖ Az életritmusunk is lélektelen: Rohanunk, hogy a lehető leggyorsabban megérkezzünk oda, ahol aztán a lehető legrövidebb időt töltjük el.
- ❖ A felelősségtudat elvész az üres fecsegésben...
- ❖ A tele üzletek bizonytalanná tesznek bennünket.
- ❖ Lehet, hogy a Szentlélek galambjának halk szavát összetévesztjük a saját önzésünk verebeinek csipogásával?
- ❖ Mi, hívő emberek (átvitt értelemben) vízen járunk és jól kerékpározunk...
- ❖ A házastársi támogatást az „érző jelenlét” írja le legjobban. Nem okoskodás („miért nem jelentkeztél erre meg arra a hirdetésre”), nem számonkérés, hanem az okosan támogató társ mellettem állása.

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő előszava	3
Esszé	5
Mindennapjaink	11
A pápára figyelünk	28
Adjátok tovább a mikrofont!	30
Tedd könnyűvé	34
Női rovat	37
Őszidő	40
Beszélgetés Wolf atyával	41
Gyereknövelde	47
Főzőcske	51
Nincs/Van boruk!, Gólyahír	52
Gyerekszáj	53
Schönstatti hírek	54
Fiatalok Oázisa	59

*Az Oázis keresztény szellemiségű
családpedagógiai folyóirat.
Családok készítik családok számára.
Újságunkban a házasság- és családi életünkben
szerzett megtapasztalásainkat
osztjuk meg egymással, kérünk szépen,
ne esszé jellegű írásokat, hanem életetekből
vett példákat küldjétek!
Mint minden újságban, előfordul,
hogy az írásokat szerkeszteni kell.
Minden komolyabb változtatást megküldünk
a szerzőknek, az apróbb módosításokat csak
azoknak küldjük,
akik elérhetőségeik megadásával
együtt jelzik ezt az igényüket.
Köszönjük a Budapesti Régió sok szép
írását, és Csabai Márti buzdításait
az élmények papírra vetésére.*

*A következő szám témája
Othonunkkal országodért lesz,
melynek házigazdája a Pécsi Régió.
lapzártá: 2009. június 7.
Várjuk írásaitokat a következő címre: Sallai
Tamás+Karikó Éva
oasis@schoenstatt.hu*

OÁZIS 2009. május, XIX. évf. 2. (55.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 21/382-8558, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oasis • **Főszerkesztő:** dr. Sallai Tamás és Karikó Éva

• **Készítették:** Bodó Rita, Erdős Zsoltné Emőke, Heiszer Ferenc, Horváth Zsolt és Vigassy Ildikó, Horváthné Czillinger Beatrix, Komáromi Ferenc és Mária, Mervay Kálmán és Völgyesi Erika, Mikita Gyöngyi, Perei Nóra, Schumicky András és Ildikó, Turai Dénes és Éva, Weeber Tibor és Saci

• **Szöveget gondozta:** Guldné Gelencsér Noémi

• **Tipográfia:** Heiszer Csaba és Erika

Nyomás: OOK-press Nyomda, 8200 Veszprém, Pápai u. 37/a.

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Egy példányra vetített költsége 300 Ft, ez évente 1200 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Köszönjük, ha támogatjátok Egyesületünk működését a 73200134-10000434 számlaszámon, illetve a Schönstatt Szentélyt Magyarországnak Alapítványt, mely az építkezést a 73200031-11252201 számlaszámon szolgálja.

Ingabiztonság

A bizonytalanság ma alapvető probléma: nem érezzük magunkat biztonságban a munkahelyen, egészségi állapotunk, anyagi helyzetünk is megrendülhet, gyermekeinket sem érezzük biztonságban az utcán, az iskolai közösségben; a politikai életben zajló események, a válság okozta krízis is megrendíthetik biztonságérzetünket. A gyerekek a családból kifelé repülnek. De hová? A világ, amelyben majd élnek, más, mint amilyenek mi szeretnénk. Mi lesz belőlük, ha felnőnek? Ha megházasodnak? Vagy ha nem házasodnak meg? Mi magunk is változunk, nem vagyunk ugyanazok, mint amikor megismertük egymást. Bizonytalanok lehetünk a társunk hűségét illetően. Nincsenek magától értetődő fogódzók. Abban az esetben is, ha éppen jól mennek a dolgok, senki sem tudja, mi lesz néhány év múlva. Nincsenek garanciáink.

Egyfelől felelősséget hordozunk, másfelől Isten azt várja el tőlünk, hogy bízunk mindent rá. Kentenich atya ehhez a következőt mondja: „*Úgy kell cselekednünk, mintha minden csak rajtunk múlna, mintha Isten nem is lenne. És úgy kell bízunk, mintha nekünk semmit sem kellene tennünk.*” Ez érvényes a mostani helyzetünkre is. Mindent meg kell tennünk, amire csak képesek vagyunk, és annyira bízunk kell, mintha csak Isten létezne.

Természetesen nem tudjuk mindig megérteni Isten akaratát, mert Isten nagyobb nálunk. Ha tudjuk szeretni a Jóistent úgyis, hogy nem értjük, az óriási erőt ad. Ha Isten gondviselő szeretetére rá tudunk hagyatkozni, béke és nyugalom költözik a szívünkbe bármi történik is, és szert teszünk arra a bölcsességre, hogy el tudjuk dönteni, mi az, amit magunknak kell elvégezni és mikor mondjuk, Istenem, többet nem tudok, most te jössz.

A kezembem lévő rózsafüzéren szeretném bemutatni, hogyan élünk. A végén levő kis kereszt jelképezi a keresztény embert, és a kéz, ami a füzért tartja pedig Isten kezét. Van, hogy úgy fogja, hogy a kereszt az asztallapon fekszik, ekkor az embernek szilárd talaj van a lába alatt: az országában uralkodó politikai helyzet, a keresete, a családja, a foglalkozása rendben van. Vasárnap elmegy a templomba, imádkozik, igazi mély közösségi és szép, jó keresztény életet él. Aztán néha a kéz felemeli, meglengeti, sőt megpörgeti a füzért a levegőben – ekkor kicsúszik a szilárd talaj az ember lába alól, ami biztonságunk megvolt, összeomolni látszik. Nem tudjuk, hogy mi lesz. Csak egyetlen biztonság van: a lánc, ami a jó Istenhez köt, a bizalom. Ez a jó Istenhez fűződő kapcsolat új lépcsőfoka: az ingabiztonság. Természetesen ilyen bizonytalan állapotban függve az ember szenved, mint egy kutya, de a szívünkben biztonság van: sorsunk fonala ott van Isten kezében, mi pedig két kézzel kapaszkodunk a kötélbe, amely a Jóistennel összeköt minket.

A jó Isten célja, hogy mi keresztények erre az ingabiztonságra szert tegyünk. Elveszi tőlünk a természetes biztonságot, hogy megajándékozzon bennünket a biztonsággal az Ő szívében.

Egy ilyen helyzet azonban felelősséget is hoz magával. Tenni kell valamit. Itt is szeretnék két veszélyt bemutatni, és az utunkat megmutatni.

A fecsegés kísértése az egyik veszély: zengnek a nagy szavak. Mindenki jobban tudja. Mindenki megújítja a világot. Mindenki tudja, ki a hibás. Ez még jobban megy egy korsó sör mellett. Ez egy egészen sajátos élvezet. Becsapjuk magunkat, hogy tettünk valamit, lebénítjuk ezzel a cselekvést, mert az energiáink egészen más irányba mennek el – a felelősségtudat elvész egy üres fecsegésben.

A másik kísértés, ha elveszítjük a bátorságunkat. „Már nem tehetünk semmit. Ez van.” Ez a szomorúság is „ízlik” az embernek (bár természetesen nem mondja senki, hogy szomorkodni szeretne). A szomorúsághoz hozzátartozik a „színház”: azt várjuk el, hogy mások is játsszák velünk. Ezt a közösségben is lehet csinálni. Ülünk a körben, valaki elkezd: „Jaj, de szörnyű a helyzet!”. A másiknak hozzá kell tennie valamit, és akkor már kétszer fáj. A harmadiknak egy új szempontot kell megneveznie. Aztán jön a negyedik, az ötödik... Kedves Barátaim, ezt igazi „keresztény” élvezetnek hisszük, mert Jézus is szenvedett, és most mi is szenvedünk. Ez veszélyes, mert ha így teszünk, nem értettük meg Krisztus szenvedését: Jézus nem azért szenvedett, mert élvezni akarta a szenvedést, hanem meg akarta váltani a világot.

Mi a mi válaszunk? A gyermekség. Talán nem tehetünk sokat, de amit tehetünk, megteesszük. És bízunk. De, kedves Barátaim, ez nem könnyű. Ha odamegyünk valakihez, aki élvez a szomorúságát, és azt mondjuk neki, hogy mi a mennyei Atyában bízunk, akkor a másik megharagszik. Mert szomorú akar lenni és nem akar bízni.

Korábban a keresztény hitünk talán díszítőelem volt. Most élővé tesszük: bízunk Isten hatalmában.

(Tilmann atya 1998-ban tartott előadása alapján)

Az újságunkban idézett kiadványaink megrendelhetőek:

a **Családok a Családért Egyesület** kiadványai:

Mészáros Zsuzsa, 8272 Óbudavár, Fő út 11., Telefon: 21/382 8558

a **Családakadémia-Óbudavár Egyesület** és a többi kiadó kiadványai:

kiado@csaladakademia.hu

Palásthy Imre, 8175 Balatonfüzfő, Kilátó köz 3.

Tel.: 20/989 2759

A Gondviselésbe vetett gyakorlati hit

Négyemeletes lépcsőházban lakunk, a szomszédok gyakran elbeszélnek a problémáikat. Egy ötvenes éveiben járó férfi nemrégiben elvesztette az állását. Azt mondta: „Hidd el, eszembe sem jut, hogy visszakívánjam a régi rendszert, de a rendszerváltás óta nem éreztem magam biztonságban a munkahelyen, pedig mindig jól dolgoztam. Túl drága munkaerő lettem, helyettem két fiataalt is alkalmazhatnak. Amióta elveszítettem az állásom, nem találok a helyem, úgy érzem, semmit sem érek. Állandóan szemrehányásokat teszek magamnak: Mit kellett volna másképp tennem? Mit tehettem volna jobban? Egyik vagy másik pontban talán engedékenyebbnek kellett volna lennem a főnökeimmel. Bár mai fejjel sem tudnék másként tenni, mégis gyötörődöm...”

Egy középkorú házaspár mesélte, hogy amíg Trabantjuk volt, sokan alig álltak szóba velük. Most, hogy külföldön dolgozó fiuk vett nekik egy szép, *menő* típusú, használt nyugati autót, az orrukat fennhordó lakótársak más szemmel néznek rájuk. Ők mesélték: „Régebben senkit nem zavart, ha Trabantja volt, sőt nagyon örültünk neki. Évekig vártunk rá, olyan volt, mint egy családtag. Ismertük minden porcikáját, ha lerobbant az út mentén, pillanatok alatt meg tudtuk javítani. Másnak sem volt sokkal jobb autója, hiszen nem lehetett kapni. Ez biztonságot adott. Korábban, ha nem tudtam megvenni valamit, mondhattam azt, hogy a rendszer a hibás. Ma magunkat vádolhatjuk: Másnak van, én miért nem tudom előteremteni a családomnak?!” Ez feszültséget szül. Az már más kérdés, hogy mennyiben jogos, de a tele üzletek bizonytalanná tesznek bennünket.

Látjuk az állandó változást, a sok bizonytalanságot, amely körülvesz bennünket a munkahelyen, a házasságban, az utcán... Megkérdezzük magunktól, mit mond Isten a bizonytalanság által? Azt szeretné mondani: „Én akarok lenni a te biztonságod.

Szeretnék még közelebb lenni hozzád. Szeretném még jobban éreztetni veled a szeretetemet. Bizonytalanságban vagy, meg akarom mutatni, hogy gondoskodom rólad.” A külső biztonság veszélyes, mert az isteni erőről könnyen elfelejtkezünk. Mi válaszolunk hívására: „Benned bízom, Istenem.”

Korábban megszokott volt, hogy nem lehetett elválni, ma e téren is bizonytalanság van. Isten elvette a házasságtól a külső támaszt azért, hogy a belsőt erősítse. A

*Az a szóbeszéd járta Názáretben,
hogy valami nem stimmel ebben
a családban. Ez fájt.*

bizonytalanság fontos előfeltétele a bizalomnak. A bizalom hősies tett. Ma nagyon sokan elhagyják házastársukat. Ennek ellenére vagy éppen ezért, a mai házasságok erősebbek, mint a régebbiek, nincs külső támasz, hogy megtartsa a házasságot, nekünk magunknak kell megtartanunk egymást. Ha egymásnak azt mondjuk: „bízem benned”, akkor magasabb szinten éljük meg a házasságunkat. Egy erősebb, mélyebb házasságot élünk meg. Ha a másik korlátait, gyengéit érezzük, ha nehezünkre esik a másikba vetett bizalom, a Mennyei Atyára nézünk, és azt mondjuk: „Benned bízom”. Bízunk abban, hogy Isten hordoz minket.

Szent Pál azt mondja a korintusiaknak írt második levél 12. fejezetében: Amikor gyengének érzem magam, akkor vagyok erős. És azt is mondja: Isten egy sátánangyalt adott a természetünkbe. Vannak tudósok, akik feltételezik, hogy epileptikus rohamai voltak. Képzljük el, hogy Jézus Krisztus dicsőségéről beszél, és nem tudja, hogy mikor esik össze, és mindenki azt hiszi, hogy az ördög szállta meg. Ez bizonytalanná teszi. Szent Pál így írja ezt le: Háromszor kértem az Urat, hogy vegye el. Erre azt válaszolta: Elég neked az én kegyelmem, mert az erő a gyengeségben teljesedik ki. Szent Pál életérzése is ugyanez volt: Benned bízom.

A Szűzanya és Szent József micsoda bizonytalanságot élt át az anyagi üdvözléskor, hisz Mária nem tudott mit mondani se jegyesének, se az embereknek, mert a pogány isteneknek emberi asszonyoktól voltak gyermekeik, akik félistenek voltak, de egy zsidó számára elképzelhetetlen volt, hogy azt mondja, Isten gyermekét hordja. Mária bízott. Mély kapcsolat volt közte és Isten között, és azt mondta: Benned bízom.

Mikor Mária megszülte a gyermekét, mindenki láthatta, hogy ez a gyermek „korán érkezett”. Pletykálhattak róluk az asszonyok: „Nem tudtak várni...” Ilyen volt akkor is a világ. Ez fájhatott nekik. Márk evangéliumának 6. fejezetében olvashatjuk, amikor Jézust Názáretben nem fogadják el, megkérdik: „Nem az ács ez, Mária fia?” Ez sértés. Mert nem lehet az anya után nevezni egy gyermeket. Az a szóbeszéd járta Názáretben, hogy valami nem stimmel ebben a családban. Ez fájt. Volt egyfajta bizonytalanság. A biztonság a szent Családban a Mennyei Atya volt. A szent Család azt mondta: Benned bízom.

Isten ezt az értéket akarja nekünk adni: Benned bízom. A bizonytalanság ma egy alapvető probléma, azért, mert az emberek olyan dolgokban bíznak, amelyek nem biztosak: nyugdíj, pénz, autó, ruházat... Ezek az anyagi értékek bizonytalanságban tartják az embereket. Ami tegnap így volt, holnap már nem lesz ugyanígy. Nem a pénzben, nem az embereket, nem a kormányban... hanem Benned bízom, Istenem. Fáj az élet, de a szívünkben biztonság van. Mély kapcsolatban lenni, és talán igazán Isten gyermekeinek lenni. Ez a nevelés elég kemény, ez fáj.

Szeretném még jobban éreztetni veled a szeretetemet. Bizonytalanságban vagy, meg akarom mutatni, hogy gondoskodom rólad.

Bizonytalan vagyok, félek, de bízom a Te Gondviselésedben. Mit jelent ez általában és mit jelent a schönstattiak számára? Egy példa talán könnyebben megvilágítja:

Megbetegedett a nagymamám. Hívó emberek vagyunk, azt mondjuk: belenyugszunk Isten akaratába. De itt nem állunk meg, továbbmegyünk: beszélünk Istennel erről a nehézségről. „Fáj ilyen levertnek látnom a nagyanyámat. Miért kell ilyen sokat szenvednie?” Akár panaszkodhatunk is. És talán Isten válaszol: „Tökéletesebbé szeretném tenni a szeretetben, szükségem van az áldozatára. De szükségem van a te áldozatodra is: mutasd meg neki a szeretetemet azzal, hogy szereted őt, gondoskodsz róla, megfőzöd a kedvenc ételét, gyakran látogatod.” És akkor szeretetteljesen válaszolunk Isten felszólítására, és megteesszük, amit kér.

Vagy a hétvégét egy családdal szeretnénk vidéken tölteni. Lerobbant az autó. Mi a szokásos keresztény válasz erre: biztosan történt volna valami velünk az úton. De mi tovább megyünk. Lehet, hogy dühösesek vagyunk, milyen jónak ígérkezett ez a hétvégi program. Rossz, hogy elterveztünk valamit, és mégsem úgy alakulnak a dolgok, mint hittük. De tovább megyünk: Mit akar mondani nekünk Isten ezzel? Sok mindent mondhat. Nekünk egyszer azt mondta: a családoknak most arra van szüksége, hogy egyedül töltsön egy ráérős hétvégét.

Tehát konkrétan:

1. Keressük Isten kezét az életünkben. Próbáljuk megtalálni Őt az események, az emberek mögött, akik jók hozzánk, de azok mögött is, akik terhesek számunkra, próbáljuk megtalálni Őt a dolgok, a véletlenek, a feladatok mögött. Még a szenvedésben is felfedezhetjük, de még a bűnben is, hiszen Isten olyan hatalmas, hogy a mások ellenünk elkövetett bűnét is fel tudja használni a mi formálásunkra.

2. Szeretetteljesen beszélünk Vele, akár panaszkodhatunk is. Miért ne tehetnénk, hisz a próféták is gyakran szemrehányással illették Istent, Mózes például azt mondta a Kivonulás könyvének 3. fejezetében: „küldj inkább mást!”

3. Tesszük azt, amiről felismertük, hogy az Ő akarata. Ez gyakran azt jelenti, hogy kis áldozatot hozunk.

Egész apró dolgokkal kezdjük. Az anya a reggeli után útnak bocsátotta a családod, végignézi a lakáson, ami minden reggel olyan, mint egy csatatér. Nagyot lélegzik és azt mondja: „Atya. Megőrülök!” A Mennyei Atya azt mondja: „Bízom benned.” Így felelhetünk: „Nincs kéznél valaki más erre a célra?! Egy jó bejárónő vagy egy szorgos angyal, aki rendbe hozná?! Szívesebben foglalkoznék valami mással, lennék divattervező, most pedig takarítanom kell.” Szeretetteljesen panaszkodom, miközben megvetem az ágyakat, természetesen az Isten akaratát.

Jézus azt mondja: Egy hajszál se esik le a fejünkről az Atya akarata nélkül. Ma talán azt mondaná: egy telefon se csördül meg az Atya akarata nélkül. Csörög a telefon. Megkérik, hogy segítsék egy ismerősünknek a hétvégén. Kérdezem magamtól a szeretet fényében: Mit akarsz tőlem, Istenem? Azt, hogy megerősítsem az elhatározást, hogy a családommal töltsöm a hétvégét vagy hogy segítsék. És aztán megcsinálom, amit Isten vár tőlem... A Jóistennel való találkozásból cselekedet lesz.

Tévedhetünk? Lehet, hogy a Szentlélek galambjának halk szavát összetévesztjük a saját önzésünk verebeinek csipogásával? Természetesen előfordulhat. De ha fáradozunk, akkor Isten megadja nekünk a Szentlelket, hogy fontos dolgokban ne tévedjünk.

Sok olyan helyzet van, amelyik valamilyen kezdeményezést igényel, ahol a beszélgetés Istennel nem egy óráig tart, hanem hónapokig, akár évekig, pl. ha valaki elvesztette a munkahelyét. Nem kell a megoldásnak mindjárt megszületnie, sok nehézség hosszú időn keresztül fájdalmas a számunkra. Újra és újra beszélünk a Jóistennel ezekről.

Van, amikor az az érzésem, hogy jogtalanság történt velem. Ekkor hosszasan fáj. Lehet, hogy sikerül lassan igent mondanom, de ennek ellenére fáj. Ez a passzív oldal. De ez nem elég. A helyzet mögött a Jóistent is látom. Azt mondja: Tened kell valamit. Nem csak ülni és sírni. A mögött a helyzet mögött, ami fájdalmat okoz, látom az Istenemet, aki azt mondja nekem: Tegyéél valamit!

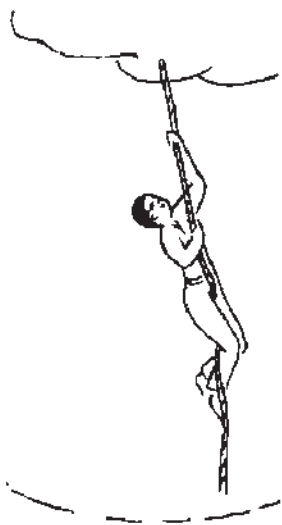
Természetesen nem tudjuk mindig megérteni Isten akaratát. Ha egy építkezést látogatunk meg, és nem vagyunk szakemberek, sok mindent nem

értünk meg. Olyan, mint egy káosz. Az építésmérnök szívesen van az építkezésen, mert ismeri a tervet. A Jóisten belátja az egész életünket, az örökkévalóságunkat is látja. Minden egyes dolog jelentőségét ismeri. Tudja, mire jó minden egyes öröm, nehézség: hogy növekedjünk a szeretetben való kiteljesedésben.

Életünk olyan, mint egy gyönyörű, Isten szötte szőnyeg. De nézzük meg a hátoldalát. A szálak teljesen kusza összevisszaságát látjuk rajta, nagy káoszt, és nehezen hihetjük el, hogy a szőnyeg színe gyönyörű. Életünkben a szőnyeg fonákját látjuk (tükör által homályosan), de ha meghalunk, akkor látunk „színről színre”. Látjuk, hogy annak a kusza szálnak pont oda kellett futnia, hogy a szőnyeg színén a gyönyörű motívum kirajzolódjon.

Az elsődleges feladatunk a szeretetben való növekedés. Ha ezt tesszük, biztosak lehetünk Isten gondviselő szeretetében. Mernünk kell Istenre, a Szeretetre bízunk magunkat. akkor is, ha ez logikátlan, a józan észnek ellentmondó döntéshez vezet.

rajz: Pfitzner Tibor

Racionális döntés-e például, ha a házunkat úgy építjük, hogy vasárnap nem dolgozunk, és a munkásokat sem dolgoztatjuk?! Nem! De Isten azt mondta: a hetedik napot szenteld meg. És itt elsődlegesen nem a szentmise-látogatásra gondolt, hiszen az Ószövetség idejében még nem is volt szentmise. A rendszeres pihenés, a megállás fontosságát hangsúlyozta.

Ne csináljunk nagy ügyet az anyagiakról való gondoskodásból! Isten tudja, hogy mindezekre szükségünk van. Az Oázisban korábban megjelent egy kis cikk, amelyben a feleség utolsó négyezer forintjukat adta kölcsön rászoruló ismerősüknek, majd így szólt: „Uram, most te jössz!” És pont annyi pénzt, amennyit ő adott, talált este a férj a zakója zsebében! Valaki azt mondta erre a történetre: „Talán kétezret odaadtam volna. De nem az összeset!”

Ehhez a történethez hasonlít a kenyérszaporítás csodája. Nézzük meg ezt egy kicsit a kisfiú szemszögéből (Jn 6,5-13)! A kisfiú talán a tóból fogta a halat, és büszkén, boldogan vitte volna haza kosarával az édesanyjához, mikor azt mondták neki: „Add ide!” Keserves pillanat, de odanyújtja mindenét. És mi történik a szeme láttára? Csoda. Ezrek laknak jól, és még marad tizenkét kosárral. Mi kellett ehhez a csodához? Az ember igenje és együttműködése. Jézus nem a semmiből lakatta jól az embereket, hanem abból a kevésből, amit az ember bocsátott a rendelkezésére. Milyhelyst teljes szívből, nagy lélekkel tudunk adni, az Úr kész csodát tenni.

A Gondviseléssel kapcsolatban felmerül egy probléma és ez nagyon nagy: az életérzésünk azt mondja, hogy nekünk, embereknek mindent meg kell tennünk, amit meg lehet tenni. Tilmann atya így fogalmaz: „*azt mondani, hogy most pedig bízunk a Jóistenben, ez számunkra irreálisnak és talán egy kicsit giccsesnek is tűnik, bizonyos mértékig megengedhetetlennek vagy vakmerőnek is.*” Képesnek tartjuk-e Istent, hogy anyagi ügyeinkbe beavatkozzon, vagy szabad-e Őt ilyenekkel zaklatni. Szent Ágostonra hivatkozunk, aki azt mondta: mindent meg kell tennünk, mintha az Isten nem lenne, és akkor Isten is megsegít. Igen, mindent meg kell tennünk, amit meg lehet tenni, de csak annyit, hogy a szeretet ne lássa kárát, hiszen a legfontosabb feladatunk a szeretetben való növekedés, a szeretet átadása.

Ilyenkor nyugodtan lehet és kell Istenre hagyatkozni és bízni az ő Gondviselésében. Isten szívesen gondoskodik, mint a szülő, sőt örül is, ha kérjük a segítségét. Melyik szülő bánja, ha gyereke rá van utalva? A legjelentéktelenebb apróságokkal is Hozzá fordulunk: a közlekedési lámpa zöldje miatt, a kirándulás alatti jó időért, egy beszélgetés sikeréért. És egy mosollyal hozzáteszük: „*Természetesen mindig azt tehetsz, amit akarsz, Atyám, nekem mégis ez vagy az lenne a kérésem.*”

Sokszor szeretnénk a Gondviselést befolyásolni, határozott elképzelésünk van arról, mi lenne jó nekünk, mi válna a javunkra, holott nem tudhatjuk, hogy ami az adott pillanatban kellemes, nem hordoz-e előrelát-

Ne csináljunk nagy ügyet az anyagiakról való gondoskodásról! Isten tudja, hogy mindezekre szükségünk van.

ható nehézséget, vagy ami kellemetlen, nem a nagyon jó útját készíti elő. Néha meg is sértődünk, ha nem úgy alakulnak dolgaink, ahogy szeretnénk. Ha másként történik, mint ahogy elképzeltük, akkor is elfogadjuk, hiszen ami történt, az Tőle jött. A Végtelen Atya a mi Atyánk, alakítja az életünket, és ez az Atya boldoggá tesz minket apró ajándékaival és figyelmességeivel, úgy, ahogyan emberek egymással csak akkor teszik, ha nagyon szeretik egymást.

Bízni a Gondviselésben: ez kockázattal jár. Kiengedni kezünkől a gyeplőt, más kezébe adni, és nem tudni pontosan, mi történik ezután. Kentenich atyánál világosan láttuk ezt a lelkiületet: a koncentrációs táborban, az egyházi száműzetésben nem „ügyeskedett”, hogy kiszabaduljon, megpróbálta a legjobban kihasználni a nehéz helyzetet (előadásokat tartott, kiterjedt lelkipásztori munkát végzett), és bízott abban, hogy Isten a lehető legjobb „pólyát” készítette számára, és a kellő időpontban megsegtí. A mi utunk: nem magunk körül keringeni, hanem előre nézni és a Jóisten kezét fogva haladni.

Hasonlóan ahhoz, mint mikor biciklizünk. Biciklizni a természet egyensúly-törvényének kihívása. Hogy maradhat egyenesen anélkül, hogy jobbra vagy balra dőlne? Az egyetlen módja, ha nekilendülünk. Ha a lábunkat nézzük közben, elesünk. Előre, a horizontra kell tekintenünk, ha haladni akarunk. Mert ha a lábunkra tekintünk, akkor kételkedni kezdünk és úgy nem megy... Péter is, amikor a vízen járt, megkérdezte: „A vízen járok? De hiszen ez lehetetlen!” Aztán süllyedni kezdett. Mi, hívó emberek (átvitt értelemben) vízen járunk és jól kerékpározzunk... Legalábbis szeretnénk.

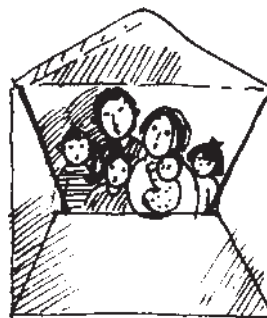
Hogyan valósítjuk meg ezt a gyakorlati életben házastársunkkal? Este összeülünk, és megízleljük a napot, hol találkoztunk a Jóistennel. Azután beszélgetünk, vajon, mit akar tőlünk.

Mindannyian tapasztaltuk Isten gondviselő szeretetét. Beszéljünk róla! A szerény Mária is dicsekedett az Úrban. A Magnificatban boldogan hirdeti, hogy Isten hozzá lehajolt: „Magasztalja lelkem az Urat és szívem ujjong üdvözítő Istenemben.

Lám mostantól boldognak hirdet engem minden nemzedék, mert nagyot tett velem a Hatalmas...” A hamis szerénység miatt hallgathatna is. De nem! Benne valami nagy, valami rendkívüli történt és erről beszélni kell. Tanuljunk a Szűzanyától! Isten bőkezű és nagylelkű, Ő szeret adni, ez az isteni

szervedélye: mindig adni. Várjunk Tőle MINDENT. És ha megkaptuk azt, ami a javunkat szolgálja, beszéljünk róla, adjuk tovább, hogy reményt öntsünk a körülöttnünk élők szívébe.

Éjjeli emyfhülés

Mint minden nyáron, most is testileg és lelkileg kimerülten érkezünk meg Óbudavárra. Ez az év valahogy a szokásosnál is nehezebb volt, házastársi kapcsolatunkat is alaposan megtépázta, így csodát várva jöttünk.

Persze az első pár órában annyira nehéz az átállás, hogy nem is értjük, hogy ennyi gonddal és veszekedéssel a hátunk mögött mit is keresünk itt együtt. Aztán „megcsap Óbudavár szele”, a kápolna csendessége, az előadók pedig mintha kizárólag nekünk készültek volna – rájövünk, miért is vagyunk itt. És ismét kéz a kézben sétálunk esténként az utolsó beszélgetés után. És olyan jó érzés, hogy ismét rátaláltunk egymásra.

Szerda este is elindultunk Csicsó felé, és tulajdonképpen jól indult a beszélgetés, csak talán túl nagy volt a puttonyunkban hordozott teher, amit még mindig nem tettünk le, így aztán egyetlen szó elég volt, hogy az utóbbi hónapok minden meg nem értettsége, sérelme, fájdalma újra előtörjön. Ismét nem értettük egymás beszédét, és ahogy felfelé kaptattunk, egyre nagyobb volt a tempó és az indulat. Mire a falu határát elértük, elfogytak a szavak...

Visszafelé már nagyon lassan és némán ballagtunk. Teljes a kétségbeesés. Hogyan lehetséges, hogy ennyire nem értjük egymást, nem tudjuk, mi fáj a másiknak?! Mintha egy másik nyelvet beszélne, olyat, amelyet én nem értek, és ő sem érti az én nyelvemet. Képtelenség, hogy így maradjunk itt.

Képtelenség, hogy bemenjünk a szobába és egymás mellé feküdjünk. De hogy mondjuk el a gyerekeknek, hogy megyünk haza? Annyira jól érzik magukat! És mikor is induljunk? Most, éjfél tájban? Vagy reggel, amikor mindenki látni fogja, hogy mi csomagolunk? Nincs erő csomagolni, és nincs erő maradni. És mindjárt beérünk a szobába.

Nem tudok bemenni. Ezért veszek egy kanyart, és felfelé indulok a kápolnához. De hiszen Ő is. Most miért nem tud bemenni a szobába? Leroskadok a padra és ő is. Hosszú ideig ülünk némán és elkeseredetten. Az idő tudtukon kívül múlik. Az eltelt hónapok minden terhe rajtunk, és mi nem tudjuk megoldani. És nem tudunk szólni egymáshoz. Csak ülünk és ülünk.

Aztán hosszú idő után rádöbbenek, hogy csak két dolog hiányzik e pillanatban. Miért is nem gondolkodtam előbb? Be kellett volna menni a kulcsért. Csak 1-2 perc lenne leszaladni érte, de nincs erő, nem mozdul a láb.

Csak még egy dologra vágnék, hogy megfogja a kezem. Milyen apró mozdulat, mégsem bírom kinyújtani a kezem a kezéért. Bénultan ülök a csöndben, tudom, hogy be szeretnék menni a kápolnába, és nem kint ülni a padon, és annyira jó lenne legalább a kezét fogni, és mégsem bírok moccanni. Csak ülni és hallgatni, és Máriára gondolni és a korsóra. Jó ez a csend.

De ahogy figyelem a csendet, egyszer csak észreveszem, amit eddig nem is hallottam, egy halk monoton zúgást. Vajon mi lehet? Hát persze, a hangszóró. Elfelejtették kikapcsolni. Először úgy érzem, milyen kár, megzavarja a csendet. Az én csendemet. Aztán hirtelen rádöbbenek valamire. Ha a hangszóró be van kapcsolva, akkor az azt jelenti, hogy ha bent valaki beszél, azt én meghallom. És Mária bent van.

Hihetetlen jó érzéssel tölt el az a tudat, hogy ha Mária akarna most valamit mondani, mégis meg tudná tenni. Pedig nem is hoztam fel a kulcsot. (Na jó, én is belátom ma már ennek a komoly eszmefuttatásnak az ostobaságát. Persze

hogy nincs ekkora jelentősége az ajtónak, a kulcsnak, és főleg nem a hangszórónak!) Mégis minden megváltozott.

És akkor megtörtént a csoda. Kéz nyúlt a kezemért. Már nem magányosan ülünk ott fenn. Megfogta a kezem. Összetartozunk. Ennél nincs fontosabb és szebb dolog a világon. Még sokáig ültünk ott, kéz a kézben, és nem szóltunk, mert hallgatnunk kellett a hangszórót. Összebújva mentünk a szobánkba.

Ha imádkozni szeretnék, nem kell mást tennem, csak egy pillantást vetnem a háziszentélyünkre, vagy ha épp nem vagyok a közelében, csak egy picit lehunyni a szemem, és azonnal ott érzem magam a kápolnánál éjszaka. És ott van Mária. Érzem a jelenlétét.

A férj kiegészítése:

Miközben ültem a padon, a düh és a tehetetlenség teljesen elvakított. Nem láttam megoldást a problémánkra, így – bár ezt korábban ritkán tettem – Máriához fordultam. Nem gondoltam végig, mit teszek, csak finoman megfogtam a feleségem kezét. Békesség töltött el. Én ezt a pillanatot tekintem a mi szövetségkötésünknek a Szűzanyával.

Hogyan lehetséges, hogy ennyire nem értjük egymást, nem tudjuk, mi fáj a másiknak?! Mintha egy másik nyelvet beszélne...

Teljes ráhagyatkozás

Atalyi családnapi fő gondolata a hűség volt. Az egyik előadásban azt vizsgáltuk, hogyan tudunk hűségesek maradni a nehéz helyzetekben.

A Szűzanyára tekintettünk. Igen sok megpróbáltatás érte őt az élete folyamán, mégis erős maradt. A Szentírást végigolvasva láthatjuk, hogy nem telt „simán” az élete. A kezdetben kimondott IGEN látszólag megoldhatatlan helyzetek lavináját indította el. Az előadás végén arra a megállapításra jutottunk, hogy azért maradt erős, mert hű volt Istenhez, tudott órára hagyatkozni. Tudta, hogy Isten az, aki cselekszik az életében, csak rá kellett bízni magát, hagyni, hogy Ő irányítson. Nyitott szívvel ott állni az Atya előtt, s várni, hogy Ő cselekedjen.

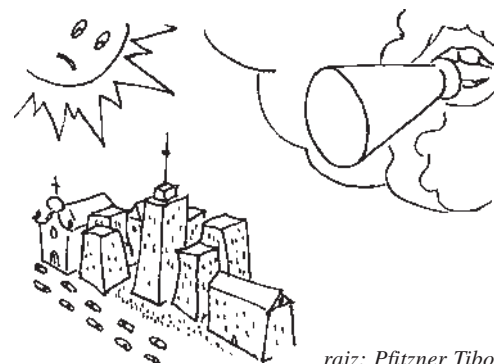
Ebben is példaképünk Mária, a teljes ráhagyatkozásban, alázatában Isten iránt. Ha hozzá hasonlónak tudunk válni, akkor nem lesz egyszerűbb az életünk, de tapasztalatból mondom, hogy szorosabb lesz Vele a kapcsolatunk, s nemcsak Vele, hanem a Jóistennel is. Hiszen Ő Istenhez vezet bennünket.

A nyári lelkigyakorlat óta igen sok nehéz helyzetet éltünk meg. Súlyos betegségek, műtét, feszültségek egymás közt, lázadó gyermek, támadás az utcán, pénzügyi válság... nem is sorolom tovább. Tudjuk és hisszük, hogy a Szűzanya vezet, s egyre csak azt mondja: „Bízzatok Istenben, Ő mindent elrendez! Ne aggódalmaskodjatok!”

Milyen segítségünk vannak, hogy megtanuljunk ráhagyatkozni? Természetesen a szentségek és a rózsafüzér. Ezek nagy kincsek számunkra. Fontos, hogy a lelki napirendünkbe ezeket beépítsük. A napi lelkiismeretvizsgálat, a havonkénti szentgyónás, az Oltáriszentség minél gyakoribb vétele. Elidőzés Isten jelenlétében a Ta-

bernákulum előtt, keresni Isten üzenetét a Szentírásban, s természetesen nagy erőforrásunk a rózsafüzér és a böjt.

Mindenféle nehézségek, válságok érhetnek minket, s érnek is, de ha szilárd bizalommal fordulunk az égiek felé, nem veszünk el, mert Isten a tenyerén hord bennünket. Csak bízzunk Benne!!!

rajz: Pfitzner Tibor

Valóban odamerjék, Uram?

Negyven éves voltam, amikor ajándékba kaptuk ötödik gyermekünket kilenc és fél év után. (Persze, a többiek is nagyon nagy ajándékok!) Ilyen bizalmat a Teremtőtől! Nem tudtam betelni ezzel az érzéssel. Szinte az utolsó hetekig dolgoztam napi nyolc és fél órát egy hivatalban, ráadásul két óra volt az utazás. Nagyon hiányoztak a gyermekeink, de muszáj volt a hitelünk törlesztése miatt dolgoznom.

Ekkor megfogalmaztam Neki is, ha itt a helyem, akkor itt kell maradnom.

Gyönyörű három évet tölthettem otthon, de most vége lett. Vissza kellett mennem, igaz, más helyre, mert állandó átszervezés alatt áll a munkahelyem. Az új főnök nagyon keménynek és szeretetlennek tűnt. „Megérdemli, aki ötödik gyermeket szül, hogy áthelyezzék! El tudja végezni a munkát? Mi lesz a gyerekekkel, ki látja el Őket?” (Segíteni csak a férjem és a gyerekek tudnak.) A beszélgetés alatt szinte végig Jézusra gondoltam. Tényleg ide szánsz, Uram?

Lett volna egy nagyon közeli munkalehetőség is, az óvodától öt percre, de végül nem jött össze, mert túlképzett vagyok. Erről főnököm tudomást szerzett, és számon kérte, hogy gondolom ezt, mi a szándékom. Ekkor megfogalmaztam Neki is, ha itt a helyem, akkor itt kell maradnom. S megint Jézusra gondoltam: „Ha ide kell mennem, biztos megvan rá az okod.”

A kezdés előtt négy nappal bárányhimlős lett Balázs. Uram, mi lesz most? Közben a harmadik gyermekünkkel szóbeli felvételikre mentünk, középiskolás lesz. Szorongással teltek az utolsó napok, s közben állandó bizalommal a Gondviselő Istenem felé: „Tudom, hogy itthon lenne a helyem, s tudom, hogy Te tudsz rá megoldást.”

Eljött az első munkanap. Az utat végigimádkoztam, figyeltem az embereket. Nagybőjt van. Én is odateszem a fájdalomaimat. Volt, hogy könnyecseppek szöttek a szemembe. Egy fogyatékosnak tűnő édesanyának és óvodás korú kisfiának átadva ülőhelyemet, gyönyörködtem bennük, hogyan szereti és ragaszkodik a beszélni alig tudó, de annál nagyobb szeretetű anyja, és a kisfiú mily' odafigyeléssel beszél hozzá. S mi van az én kis betegemmel? És a többiekkel?

Beértem, s elkezdődött a munka! Megrázó élmény volt a nap folyamán, hogy előttem bántották egymást. A szeretetet nem éreztem köztük. Az egyik kolléganő a második napon kifakadt, s így fordult felém: „Ateista vagyok, gyűlölöm a gyerekeket, gyűlölöm a férfiakat, és soha nem megyek férjhez!” Mindezt teli indulattal. Tudomásul vettem, s ezt elmondtam Neki is...

Ezért küldtél ide, Uram? Adj erőt, mert egyedül nem bírom hordozni a terheimet! Eddig védett és szerető világban élhettem, s most nekem kell Téged sugározni. Hiányzom otthon, és nekem is nagyon hiányoznak! A külvilág nagyon kemény lett, én pedig védtelenebb. Rád bízom magam, drága Istenem! Mindig gondot viseltél rám, s szereteteimre, s tudom, hogy ezután is így lesz! Drága Szűz Anyám, köszönöm, hogy vigyázol a gyermekeinkre és gondot viselsz ránk!

A templomot pedig az Úristen építi

Páty Budapest vonzáskörzetében fekvő község. A lakosság korábbi református túlsúlyát elsősorban a kiköltöző fiatal családok mára átbillentették a katolikusok oldalára. A falu lélekszáma az utóbbi pár évben másfélszeresére nőtt. A növekvő katolikus közösség kinőtte a hajdani katolikus iskola tornaterméből moziateremmé átalakított, ma templomként használt épületet. Félénken fogalmazódott meg a közösségben a gondolat: új templomra van szükség.

De hogyan, miből valósítsuk meg? Kezdetről fogva tisztában voltunk azzal, hogy új templomot csak akkor van értelme építeni, ha egyidejűleg a közösség is növekszik, számban és lélemben egyaránt. Arról is meg voltunk győződve, hogy ha Istennek ez a szándéka, akkor a templom a mi gyengeségünk ellenére fel fog épülni. S mivel egyre nyilvánvalóbbá vált a jelenlegi helyszín szűkössége, megfogalmaztunk egy könyörgést, amelyet minden szentmisén elimádkozunk, sőt Rózsafüzér Társulatunk tagjai minden nap: „Urunk, adj tehetséget, lelki és testi erőt, hogy közösségünket és templomunkat a Te dicsőségedre felépíthessük!”

De hol, miben nyilvánult meg, hogy az Isten velünk van?

Közösségünk egyik tagja – aki a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériumában dolgozott – 1997-ben szólt az akkori plébánosunknak, hogy bár a határidő lejárt, meghosszabbították, és lehetőségünk lenne a régi katolikus iskola épületét visszaigényelni, amit annak idején államosítottak. De mit csináljunk vele? Hiszen iskolát működtetni nem tudnánk. Mégis visszaigényeltük, lemondva a működtetésről, és így 40 millió Ft kárpótlási összeget ítélték meg 1998-ban.

...úgy gondoltuk, hogy a kicsi mag, ha erős, olyan, mint egy hógolyó, ha legurítjuk a hegyoldalon: egyre több hó ragad rá, és mire leér, hatalmas görgeteggé válik.

Ekkor fogalmazódott meg Kertész Imre atyában (ő a jelenlegi épületet kezdettől fogva méltatlannak találta) a templomépítés gondolata, melyet az akkori közösség kicsi magja azonnal magáénak érzett. Akkor még kevesen voltunk, de lehetett már látni, hogy egyre több fiatal család költözik ki a fővárosból, köztük gyakorló katolikusok is. És úgy gondoltuk, hogy a kicsi mag, ha erős, olyan, mint egy hógolyó, ha legurítjuk a hegyoldalra: egyre több hó ragad rá, és mire leér, hatalmas görgeteggé válik. A mag pedig erős és elszánt volt: olyan házaspárokból állt, akik Budapest nagyobb közösségeiben „jártak egyetemre”, és kiköltözvén Pátyra, fontos feladatuknak érezték, hogy itt is erős katolikus közösséget teremtsenek. (Akkoriban, amikor kiköltöztünk 1995-ben, nem volt Pátynak plébánosa, vasárnap délután 4 órakor volt a szentmise, melyen ha nyolc tagú családunk részt vett, akkor a létszám másfélszerezésre nőtt. Első lépésként sikerült megnyerni egy ismerős nyugdíjas papot, hogy költözzön Pátyra. Ő volt a 65 éves Kertész Imre atya.)

A 2000. év jubileumi esztendő volt. Jó alkalom nyílt arra, hogy megnyerjük az akkori önkormányzatot és Takács Nándor püspök atyát annak a gondolatnak, hogy szép lenne, ha letehetnének az új templom alapkövét. Hogy ez a gondolat egyikünk fejében megszületett, ezt is az isteni gondviselésnek tulajdoníthatjuk. Az önkormányzat kedvező áron felajánlott egy telket, a püspökség pedig meghítelezte a vételárat. Később kiderült, hogy a telek lejtése és fekvése lehetővé teszi, ill. szinte kínálja a lehetőséget, hogy a templomot úgy lehessen tájolni, hogy Szent Imre napkor a felkelő nap fénye éppen az oltárra essék. (Szent Imre lesz templomunk védőszentje, és a templomokat régen úgynevezett védőszentnapon keleteléssel tájolták.)

A kölcsönt egy éven belül vissza tudtuk fizetni a püspökségnek.

Pályázatot írtunk ki az új templom tervére. Az öt pályázat között egy sem volt, amely elnyerte volna a bizottság tetszését.

Évek teltek el. Egyik egyházközségi képviselőnk kapcsolatba került egy viszonylag neves építésszel, és megkérte, hogy tervezzen nekünk egy templomot. De a pályázat akkor érvényes, ha legalább ketten vesznek rajta részt, ezért ugyanakkor megkért egy falunkbeli fiatal építész is. Az utóbbi tervező, Gutowski Róbert olyan tervet készített, amely azonnal elnyerte közösségünk nagy részének tetszését. Elindult az engedélyeztetési folyamat.

A szomszéd többször megfellebbezte, mindenáron meg akarta akadályozni az építkezést. Ezzel elhúzódott az engedélyeztetés másfél évre, de közben a közösség megerősödött abban, hogy tényleg akarja ezt a templomot, egyre többen magukénak érezték a tervet. És közben a felelősöknek volt idejük alaposan előkészíteni az építkezést. Úgyhogy amikor 2007 októberében végre el tudtuk kezdeni, úgy tűnt, hogy ha folyamatosan érkezik pénz, akkor három év alatt fölépülhet a templom. Azóta gyakorlatilag folyamatos az építkezés.

Az egyházközség minden ingatlanát, köztük a plébánia és a jelenlegi templom épületét is sikerült piaci áron eladni, úgyhogy a folyamatosan keletkező számlákat ki tudtuk fizetni. Az adományok is olyan ütemben és mértékben érkeztek, hogy elősegítették a tartozások rendezését.

2008. szeptember 20-án az elkészült vasbeton vázszerkezetben bemutattuk az első hálaadó szentmisét több mint 400 fő jelenlétében. A misét bemutató atya két nappal korábban a terepen járt, és mint szentbeszédében bevallotta, kicsit kételkedett abban, hogy a szentmisét méltó körülmények között fogjuk tudni megünnepelni. De a közösség összefogásával egy nap alatt csoda született: a környék összes szemetét összeszedtük és elégettük, a templom belsejét kitakarítottuk, lemurváztuk, a jelenlegi templom berendezését kihordtuk, feldíszítettük, felvirágoztuk az új templomot. Volt orgona, kórus, sok-sok ministráns. Utána gazdag agapé. Nagyon rossz idő volt, de a szentmise alatt nem esett az eső.

Azóta megkezdődött a templom tetőzetének építése az ács-, majd a bádigos munkákkal. A forrás ehhez is csak 20 millió forintos hitelforrásból áll rendelkezésre, de a közösség Gondviselésbe vetett hite töretlen. Tavasszal felajánlásból elkészül a harangtorony, majd az év során az épített kerítés. A teljes épület aljzatbetonozása – mintegy 5 millió forint értékben – szintén magánfelajánlásból fog megvalósulni. A harangtoronyba kerülő harangok (a meglévő kettő mellé újabb három) – szintén egy magánszemély adományából – már elkészültek. A templom kapuja is több magánember adományából készül, melyet Ozsvári Csaba ötvösművész alkot. Kezdetben maga a művész sem hitte, hogy a közösségünk ezt a hatalmas méretű és értékű kaput komolyan gondolja, de a gondolat kitalálója hitt a gyakorlati gondviselésben, és a támogatók kazettánként jelentkeztek egymás után, élükön polgármesterünkkel és alpolgármesterünkkel.

Kereken 10 év telt el a gondolat megfogásától az első kapavágásig. A kis pátyi katolikus közösség – vasárnaponként mintegy 120–150-en vesznek részt szentmisén a zsúfolásig telt templomban –, amely minden közös vagyonát értékesítette és magánvagyonából is erején felül adakozott eddig, kezdi látni álmai megvalósulását. De ehhez még mindig nagyon sok pénz kell. Nagy áldás, hogy mind a Pátyi Önkor-

Községünk Gondviselésbe vetett hite töretlen, és bízunk abban, hogy a döntéshozók értékeli a közösség eddigi

mányzat, mind a Székesfehérvári Püspökség teljes erejéből mellettünk áll, és nagylelkűen támogatja az építkezést. Továbbra is bízunk Mennyei Atyánk gondoskodó szeretetében, amely mindig megadja az Őt szeretőknek a „mindennapi kenyeret”, vagyis azt, ami-re feltétlenül szükségük van.

Ahhoz, hogy terveink szerint az alapkövetétel 10 éves évfordulóján a templomot Spányi Antal megyés püspök atya 2010. június 17-én felszentelhesse, 2009-ben kb. 120 millió forintot kell kiadni a templom további építésére, melyből 80 millió forintra pályáztunk az egyházmegyénél. Közösségünk Gondviselésbe vetett hite töretlen, és bízunk abban, hogy a döntéshozók értékelik a közösség eddigi erőfeszítéseit, mellyel előteremtették az eddigi 245 millió forint forrását is. A befejezéshez hiányzó pénzre is vannak elképzeléseink, legrosszabb esetben a közösség hitelt vesz fel, bízva abban, hogy lesznek támogatók, akik 5-10 évig felvállalnak egy kisebb havi törlesztőrészletet.

Az új templom használatba vétele azért is sürgető közösségünk számára, mert jelenleg az egyházközségnek nincs már a tulajdonában sem a templom, sem a plébánia épülete, hiszen ezeket – az egyházmegyei vagyongazdálkodás utasítására – már értékesítette.

(Pátyon több schönstatti család él, egyikük az apostoli mozgalomhoz, másikuk a szövetséghez tartozik. Saját családcsoportunk is van, és másfél éve asszonykör is működik. Talán nem véletlen, hogy az egész pátyi közösség erősödik a Gondviselésbe vetett gyakorlati hitben.)

Még egy rövid megjegyzés. Sokan, sokszor teszik föl a kérdést: minek Pátynak ekkora templom? Nos, a térségben jelenleg öt falunak van egy plébánosa (és 2008 februárja óta nincs Pátyon lakó pap). Szombat-vasárnap még csak el tud mondani az atya 4-5 szentmisét, de éjfél mielőtt egyszerre csak egy helyen tud bemutatni. Az öt falu közül egyiknek sincs akkora temploma, ahol ezen térségből a hívek egyszerre 4-500-an tudnának szentmisét ünnepelni.

Lapzártakor érkezett a hír, hogy a püspökség az idén a pályázott 80 millió Ft helyett mindössze 7 millió forintot ad. De mi továbbra is bízunk!

Erőt sugárzó egység

Évekkel ezelőtt történt... én már szinte el is felejtettem az egészet, mint egy rossz álmot, de egy schönstatti ismerősöm emlékeztetett a velem történetekre, és javasolta, hogy foglaljam össze életemnek ezt a részét...

Egy kis cégnél dolgoztam, de néhány sikeres év után a tulajdonosok nem a vállalat jövőjével, hanem az egymás elleni perekkel voltak elfoglalva, és emiatt a cég fizetése képtelenné vált. (A helyzet érdekessége, hogy senki sem indított el felszámolási eljárást, még a hatóságok sem.) Mivel műszakilag ígéretes termékeink voltak, ezért egy ideig bizakodtunk, hogy jóra fordulnak a dolgok – közben egyre csak fogyatkoztunk, a kollégák sorra mondtak fel, mert nem kaptunk fizetést. (Formailag nem voltunk munkanélküliek, a helyzetünk annyiban volt más, hogy nem közölték velünk, hogy „a leépítés miatt feleslegesek vagyunk”, és ez a lelki teher nem nehezedett ránk.)

Ez még a gazdasági visszaesés előtti időben történt, de az álláskereső akkor sem volt könnyű. Szinte az első komoly jelentkezésem kapcsán mást tapasztaltam, mint amit az álláskeresőktől hallani szoktunk, miszerint nagyon ritkán hívják be beszélgetésre az „utcáról beeső” jelentkezőket, a több forduló kiválasztási folyamat hosszú ideig tart, a sikertelen pályázókat nem értesítik, vagy csak egy személytelen e-mailt küldenek. A jelentkezés leadása után néhány nappal behívtak, és a cég két vezető beosztású munkatársával másfél órán át beszélgettem. Nemcsak a vállalatról és a meghirdetett állásról, hanem sok minden egyébéről, a világról... Éreztem, hogy jól sikerült a beszélgetés, és nekem is tetszett a cég. Ez a jóérzésem még tovább növekedett, amikor ígéretükhöz híven néhány nap múlva az egyik felvételiztető felhívott. Az egyetlen rossz hír az volt, hogy „ezüstérmes lettem”, és csak egy állást hirdettek meg.

Nagyon nehéz volt újrakezdeni a keresést. Igazából nem tudom eldönteni, hogy ilyen előzmények után a „finnyáságom miatt” nem küldtem el az életrajzomat olyan sok helyre, mint azt mások tették, vagy mert tényleg ennyire bíztam a Gondviselésben. A felvételi beszélgetésekre alaposan felkészültem, de tudtam, hogy a siker nem csak rajtam múlik.

Utólag visszagondolva kész csoda, hogy idegileg nem tett tönkre ez a különleges munkanélküli állapot és sem a házasságunk, sem a családunk békéje nem ingott meg. A tulajdonosok folyamatosan hitegettek minket, de közben tovább fogyatkoztunk, és a családi tartalékaink apadtak.

Nem okoskodás, nem számonkérés, hanem az okosan támogató társ mellett állása, aki, ha szükséges volt, órákra magamra hagyott, máskor pedig a kérdéseivel kihozta belőlem, amit nem tudtam megfogalmazni.

(Végig állásban voltam, napi néhány órát akkor is dolgoztam a haldokló cégért, amikor már az irodába sem engedtek be a tartozások miatt.)

Legkisebb gyermekünk akkor volt kics csoportos, és ő ezekre az időkre úgy emlékszik, hogy „*milyen jó volt, amikor a papa otthon dolgozott, és sokszor jött értem délben az oviba*”. A nagyobb gyerekeink többé-kevésbé tisztában voltak a helyzettel, nem terheltük őket a hírekkel, de azért a lényeges dolgokat meghallották és megértették. Jó volt érezni, hogy a maguk módján ők is próbáltak segíteni ebben a helyzetben.

Tudtam, hogy sokan „gondolnak ránk” és imádkoznak értünk, és én is igyekeztem többet foglalkozni „az odafönt valókkal”. Feleségem támogatása nélkül nem sikerült volna átvészelnem ezt a nehéz időszakot. Ismerősünk, aki biztatott ennek a cikknek a megírására, azt mondta, hogy az „erőt sugárzó egységet” látta bennünk. A házastársi támogatást ebben a helyzetben az „érző jelenlét” írja le legjobban. Nem okoskodás („*miért nem jelentkeztél erre meg arra a hirdetésre*”), nem számonkérés, hanem az okosan támogató társ mellett állása, aki, ha szükséges volt, órákra magamra hagyott, máskor pedig a kérdéseivel kihozta belőlem, amit nem tudtam megfogalmazni.

Mielőtt teljesen „lenullázódtunk volna”, találtam állást, ma is ennél a vállalatnál dolgozom. Az első hónapokban nagyon furcsa volt az új munkahely, több idő ment el az utazással, és nem volt olyan jó a légkör, mint a korábbi munkahelyeimen, de akkor a „lényegre koncentráltam”. Előtte kb. 15 évig nagyon szerettem a munkahelyeimet, és újdonság volt számomra, hogy nem nagyon tudok lelkesedni a munkáért. (Ebben biztosan része volt a közben felszámolt cég után érzett „nosztalgia” is.)

Időközben a cégen belül új munkakörbe kerültem. Ma már a munkámat az idő nagy részében szívesen végzem, és úgy gondolom, ez az állás érdekesebb bármelyik, általam korábban megpályázottnál. Amikor valami miatt csökken a lelkesedésem, visszagondolok a nehéz hónapokra vagy azokra az álláskeresőkre, akik biztosan szívesen cserélnének velem.

Gondviselés a mai gazdasági helyzetben

(egy ajándékba kapott volt bűnözővel)

Mióta összeházasodtunk, a gondviselő Istenre bíztuk magunkat. Már az esküvőnkön azt kértük, hogy a gondviselésről szóló példabeszédet olvassa fel a pap.

Harmadik gyermekünket józan ésszel gondolkozva manapság már sokan nem vállalták volna, de mi nagyon szerettünk volna két gyerekünk után még egyet. Anyagi helyzetünk, lakáshelyzetünk nem volt jó, és mikor szültem, már majdnem negyven éves voltam. Sokszor átimádkoztuk döntésünket, és nagyon akartunk még gyermeket.

Nem is sokat kellett várnunk, hogy megfogadjon. Ezt is egy jelnek éreztük, hogy Isten is akarja, hogy megszülessen.

Azóta hallottuk azt a mondást, hogy a tervezett gyermekszámon felül még egyet vállaljon el a házaspár, arról a jó Isten gondoskodik majd. Mi is így érezzük, hogy szűkös anyagi kereteink között mindig az utolsó pillanatban megkaptuk, amire nagyon szükségünk volt.

Egyik gyerekünket sem akartuk bölcsődébe járatni. A GYES, mint mindenki tudja, nagyon kis összeg. Ez az időszak mindig megkívánja, hogy összehúzzuk a nadrágszíjat.

Most a harmadik gyerekünk esetében, a mai gazdasági helyzetben még nehezebb. De valóban úgy érezzük, hogy még jobban gondoskodik rólunk az Isten. Ebben a helyzetünkben várt ránk a feladat, hogy még egy emberről gondoskodnunk kell, még valakit el kell tartanunk.

A Főti Gyermekvárosból patronáltunk a húgommal egy állami gondozott cigány kisfiút, Tónit. Amikor először elhoztuk, négy éves volt. Hétféteken, szünetekben nálunk volt (ekkor még mi is a szüleinknél laktunk). Ez a fiú azóta felnőtt, és már csak ritkán bukkant fel. Hosszú idő elteltével egy börtönből kaptunk tőle levelet. Sajnos rossz útra tért.

A börtönben a húgommal és a férjemmel rendszeresen látogattuk. Négy év múlva elérkezett az idő, mikor letelt a büntetése. Nem volt senkije és semmije. A börtönben senki nem látogatta a régi cimborák közül. Lakása nem volt. Mi is szűkösen élünk, és sokan féltettek minket attól, hogy az otthonunkba fogadjuk.

A gondviselés küldte azt a papot, aki börtönlelkész volt, meg is látogatta Tónit a börtönben a kiszabadulása előtt és segített neki szállást keresni. Tehát mikor kijött, volt szállása, ahol egy szobában egyedül lakhatott, azonban nem volt munkája, pénze. El kell tartanunk, amíg nem kapja meg az első fizetését. Mindez akkor, mikor

már mi sem tudtuk, hogyan húzzuk ki év végéig. Lesz-e pénzünk karácsonyfára, a gyerekeknek ajándékokra?

Egy darabig sikerült gondoskodni róla, aztán mikor elfogyott a pénzünk, írtunk egy levelet a hat családból álló, hittan csoportból alakult kisközösségünknek, és innentől kezdve elindult a segítség. Kaptunk tőlük ruhát, cipőt, élelmiszert, pénzt, amivel Tónit tudtuk segíteni. Valamint ami a legfontosabb, az egész közösség minden nap imádkozik érte.

Beszéltem egy volt csoporttársammal Tóniról. Ez a lány egy más lelkiséghez tartozó kisközösségbe jár, és minden évben segítenek valakit. Most úgy döntöttek, hogy Tónin segítenek, így tőlük pénzadományt kaptunk.

A templomban, ahová járunk, tudták az atyák, hogy a családuknak nehéz anyagi helyzetben van, ezért biztattak, hogy adjunk be egy kérelmet a plébánia alapítványához. Ezt azonban nagyon szégyelltem volna, és nem írtunk. Viszont az egyik atya írt helyettünk, és így karácsony előtt kaptunk anyagi támogatást és élelmiszer-csomagot. A gyerekeinknek pedig jutott ajándék a karácsonyfa alá, mert a nagycsaládoknak szánt ajándékokból kaphattunk.

Tóni azt mondta, hogy nem jön hozzánk szentestére, mert ő nem szereti a karácsonyt, inkább alszik majd – ezen az állami gondozott múltja miatt nem lehet csodálkozni.

Elérkezett a karácsony, és volt minden: karácsonyfa, vacsora, ajándékok, és ráadásul Tóni is velünk töltötte a szentestét. Mindhárom gyerekünknek egy-egy képet festett, mesefigurákkal.

Nagyon szép ünnepünk volt.

Tóni azonban nagyon nehezen talált munkát. Eleinte „feketén” dolgozott, de sajnos kétszer is előfordult, hogy nem fizették ki. Próbálkozott régi ismerősöknél, de nem járt sikerrel. Volt, mikor azt hittük, hogy visszaesik, és újból a bűn útjára lép, holott ő azt mondta, inkább száraz kenyéren és vízen él, de nem lop többet. Végül három hónap után a Váltóság Alapítványon keresztül sikerült egy segédmunkás állást találnia, ahová be is jelentették. Időközben elkezdett udvarolni egy lánynak, aki még jobban motiváltta tette a jövővel kapcsolatban.

...a tervezett gyermekszámon felül még egyet vállaljon el a házaspár, arról a jó Isten gondoskodik majd.

Tóninak, mivel másképp akarja folytatni életét, sok mindent meg kell még tanulnia, és nekünk is sok mindenben kell segítenünk őt. Életünknek ebben a nehéz szakaszában újból megtapasztalhattuk a Jóisten gondviselő szeretetét, és ezt a szeretetet igyekszünk továbbadni mi is. Köszönjük Neked, Atyánk.

A Mennyei Atya visszamosolyog

Vásárolni mentem az egyik áruházba, ahol százforintos érme kell a bevásárlókoszába. Nálam nem volt sem kicsi, sem nagyobb készpénz, a vásárlásnál kártyával akartam fizetni. A bevásárlókosár kevés lett volna. Gondoltam, néha szoktak lenni „kóbor” bevásárlókocsik, majd csak találok egyet. Az áruház felé haladva kértem ehhez az akcióhoz egy kis égi segítséget is, hogy biztos legyen a siker. Ahogy a

parkolóban egy tároló mellett gurultam el, láttam is egy be nem kötött bevásárlókocsit. Már köszöntem is a gyors segítséget. Szépen leparkoltam és oda mentem, de bizony ott minden kocsi be volt kapcsolva. Hát, gondoltam, vagy rosszul láttam, vagy elvitték. Na, akkor megyek egy másik tárolóhoz, majd csak

találok egyet. Ebben a pillanatban, ahogy lenéztem a földre, ott volt egy érme, olyan, ami a kocsikban használatos. Nem egy százforintos, amit bármikor elkölthetek és akkor megint gond a beszerzés, hanem egy érme, ami mindig segít, amikor csak az áruházba akarok menni. Nem egy „kóbor” kocsit kaptam, hanem mindenkorra kaptam kocsit. Legszívesebben hangosan felnevettem volna, de csak elmosolyodtam. És határozottan éreztem, hogy a Mennyei Atya visszamosolyog. Velem együtt nevet. ☺

Nehézség idején jobban megnyilvánul az emberi jóság

Itt a gazdasági válság, és egyre több munkahely zár be. Hallottuk, hogy egy egész tervezőirodát megszüntettek, mindenki lapátra került, az egyik rokonunk is. Mi kívülről, azt láttuk, hogy az elbocsátottak mindegyike a másikkal próbált új helyet szerezni... Volt egy nagyon szerencsétlen fiú, neki különösen furfangosan szereztek álláslehetőséget, saját magukat háttérbe szorítva. Ez olyan munkahely volt, ahová bármelyikük szívesen ment volna, de tudták, ha nem segítik ezt a fiút, elkallódik vagy talán még öngyilkos is lesz. Egészen ritka az ilyen hozzáállás manapság.

Bajtársi összefogásuknak meg is lett az eredménye, úgy tűnik, mindenkinek lesz helye valahol. Ezzel elég sokat mondtunk, mert ma nagyon sok diplomás nem talál munkát.

Ez a történet egészen megmelengette a szívünket. Úgy látjuk, a nehézség idején jobban megnyilvánul az emberi jóság. Kiderül, hogy *van* emberi jóság! Egyszer

még hálások leszünk a Jóistennek, hogy nehézségeket adott, mert csak ilyenkor lehet megtapasztalni sok csodát, ami az emberi szívben van. Nagyon aktuális, találó és gondviselészerű az új jelmondat: „Hiszek a benned lévő jóban!”

A következő történetek a SCHÖNSTATTI ESZKÖZ-KERESZTÚT kilencedet imádkozók gondolatai, megtapasztalásai az életből.

Elkísérem őket lélekben és imában

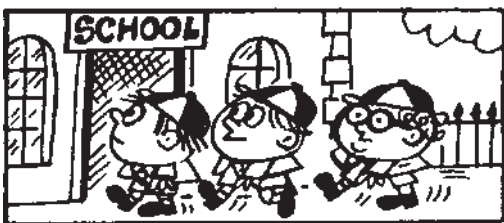
Anya vagyok, és a gyermekeim már nem kicsik. Sokszor kerülök abba a helyzetbe, hogy látom őket nehéz helyzetben, és nem tehetek értük semmit.

Tipikus eset, amikor az iskolából hazajövet elmesélik, hogy milyen igazságtalanság történt velük: rosszabb jegyet kaptak, mint amit érdemeltek, a tanár nem vette észre a törekvésüket, nem dicsérte meg őket. Ilyenkor mindig lázadózom magamban: „Miért nem veszi észre az a tanár a gyermekemben a jót? Bemegyek, beszélek vele! Felhívom rá a figyelmét! Megmondom neki, hogy önmagát is nevelnie kell!” Ilyen gondolatok száguldoznak a fejemben.

De persze ez megtörténik nap mint nap. Márpedig nem szaladgálhatok be minden nap valamelyik iskolába a három közül, ahová a gyerekeink járnak!

És akkor a Szűzanyára tekintek. Ő nevelte Jézust sok éven át. Mellette, Vele volt nap mint nap. Ismerte a Fiát. Tudta, hogy mi lakik benne, tudta, hogy mire képes. Azután eljött az az idő, amikor Jézus már néha külön utakon járt, és az édesanyja nem tudhatott minderről. Majd az az idő is eljött, amikor testben egészen távol került tőle. De a Szűzanya mindig elkísérte őt lélekben, vele volt az imádságban. És bízott benne, és bízott az Atyában.

És eljött a legnehezebb óra. Nem tehetett érte semmit... Azazhogy mégis: a legtöbbet – hogy lélekben Vele volt, Vele szenvedett, és Vele együtt fogadta el az Atya akaratát. Ez mindennél több.

Így próbálom én is megérteni a gyermekeimet. Születésüktől kezdve mindig velük voltam. Neveltem őket, szerettem őket. Már nem tudok minden lépésükről, és nem lehetek mindig velük. Ez néha fájdalommal tölt el. Mégis, az Atyában mindig velük vagyok. Elkísérem

őket lélekben és imában. És bízom az Atyában, és bízom bennük. És mikor támad egy nehézség, akkor hiszem azt, hogy általa növekszenek. És bár fáj, hogy nem segíthetek, mégis velük vagyok, hordozom velük, és bízom az Atyában, hogy a javukra fordítja. Mert az Istent szeretőknek minden a javukra válik.

Isten eszközének lenni

Egyetemista koromban édesapám elvei szerint másodéves koromtól a saját lábamra kellett állnom. Magamnak kellett előteremtenem a szükséges anyagiakat a megélhetésemhez. (Persze ezentúl is örömmel láttam ebédre bármikor.)

Hajnalonként újságot hordtam, építkezéseken dolgoztam vagy programot írtam, éppen ami adódott, de volt olyan időszak, amikor még így is megszorultam anyagilag.

Barátaim bizalmát a mai napig nem felejtmem: hosszú lejáratú „kötvény” formájában hiteleztek nekem, nem firtatva, hogy mikor tudom nekik ezt visszafizetni.

Az egyetem alatt hallottam egy diákmunka lehetőségről egy amerikai nyári táborban. Kistoppoltam Londonig 300 dollárral és két tábla csokival a zsebemben. Útközben nemcsak hogy felvettek a kamionosok, autósok, hanem meghívtak ebédelni, angolul tanítottak, tanácsokat osztogattak, és még egy kis pénzt is adtak, így a londoni reptérre érve több pénz volt a zsebemben, mint amikor elindultam. (A csoki azért elfogyott.)

A táborban a legkevésbé népszerű mosogatóra osztottak be, mivel minimális volt a nyelvtudásom. Az volt a nevem, hogy „A Néma”. Itt a nagydarab szakácsné vett a védőszárnyai alá: egész nap be nem állt a szája, én pedig nyolc hét után folyékonyan beszéltem angolul!

Az egyetem befejezése után sok évvel sikerült visszafizetnem barátaim „kötvényét”, kamatostól. Később pedig nekem volt alkalmam segíteni egy ötgyermekes barátomon. Megtudtam, hogy hónap végén bizony teljesen kiürül a családi kassza, de láttam azt is, mennyire bíznak az Úristenben: „Még mindig volt mit ennünk, vala-

hogy csak kialakulnak a dolgok.”

Megbeszélve feleségemmel, elhatároztuk, hogy minden hónapban utalunk nekik egy bizonyos összeget. Jó érzés valamit visszaadni abból, amit én is kaptam, valamilyen lemondani, jó érzés az Isten eszközének lenni.

Mondd nekem, hogy véletlen, ha ökörnek nézel!

Ha a szenvedés és a nehézség értelme kerül szóba, mindig eszünkbe jut a következő történet, amit sok-sok évvel ezelőtt egy lelkigyakorlaton egy plébános atyától hallottunk. Ez a történet a mai napig kísér, és nehéz helyzetekben táplál minket:

Egy atya jó néhány évvel ezelőtt a plébániára befogadott egy lányt, akit az anyja háromhetes korában belopott a főtí gyerekvárosba. Később ez a gyerek az utcán nőtt föl a lehető legrosszabb körülmények között. Nagyon komolyan narkózott, alkoholistá volt, emellett hazudós és tolvaj. Három évig elmondhatatlan sok baj volt vele. Különböző rendőrségi problémái is voltak.

Három év elteltével egy nagy méretű „dráma” végén kijelentette az atyának: „*Én magát utálok, maga egy hülye, annál nagyobb marhaságot nem csinálhatott volna, mint hogy engem idevett! Vegye tudomásul, hogy gyűlölöm, és most azonnal elmegyek! Abból, amit maga vett, nekem nem kell semmi, engem többet nem lát!*” Bevágta maga után az ajtót és elment.

Az atya szomorúan, de bizakodó szívvel imádkozott: „*Ha a damaszkuszi úton egy perc alatt meg tudad téríteni Sault, akkor ezt a lányt is meg tudod téríteni. Most Te követezel, mert én már tehetetlen vagyok. Cserébe én egészen odaadom magamat Neked, Uram.*”

És a következő nap délután az atyát elütötte az autó, nagyon súlyos sérüléseket szenvedett. A lány véletlenül a közelben volt, hallotta, mi történt az utca végén, odarohant, látta, hogy az atya életveszélyben van. Attól kezdve a lány szinte mindig mellette volt, és attól a naptól kezdve többé nem drogozott, nem alkoholizált. És ennek ma már lassan húsz éve. Azóta sem esett vissza, pedig közben nagyon nehéz körülmények között élt. Férjhez ment, van két aranyos gyereke és tisztességesen élnek.

Még most is emlékszünk az atya szavaira, amint ezt mondta: „*Hát most mondd nekem, hogy ez véletlen, ha ökörnek nézel?! Ez volt az ára.*”

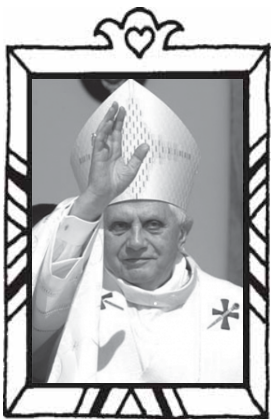
Nem én szabtam meg, Jézus Krisztus szabta meg. Mert én odaadtam magam neki és azt mondtam: tégy velem, amit akarsz. Ő ezt tette, de meg is adta azt, amit kértem. Nem azért mondom, mert megláttam az eredményét, mert ha most sem tért volna meg a lány, akkor is egészen biztosra vehetem, hogy előbb-utóbb a végén találkoztam volna vele a mennyországban.”

Azt vettük észre, sokkal könnyebben meglátjuk Istent a szenvedésben, ha törekszünk arra, hogy a kellemes helyzetekben is Őt lássuk.

Nagyon nehéz volt elfogadni, hogy a legjobbnak lássuk, akármi történik velünk. Nehéz Isten karjaiba vetni magunkat és hinni: ez az a hely, ahol biztonságban vagyunk, ahol minden azért történik, hogy jobban szeressünk. Azt vettük észre, sokkal könnyebben meglátjuk Istent a szenvedésben, ha törekszünk arra, hogy a kellemes helyzetekben is Őt lássuk. Mintha „rutint” szerezni ezáltal az Isten felismeréséhez. Kutatjuk, milyen célja lehet a nehézségnek, ha pedig az értelmet nem tudjuk megtalálni, keressük, mit vár tőlem most, mit tegyek ebben a helyzetben. Ha értelmetlenül sokat kell várakoznunk, akkor időt kaphatunk az imára, vagy az odafordulásra egy velünk várakozóhoz. Amikor magzatunk elvetélt, bizalmunkat és meggyőződésünket adtuk tovább, hogy a gyermekünk jobb helyen van most, mint nálunk lett volna. Amikor igazságtalanul bántanak, bírálják, Isten a megbocsátásunkat kéri, erősebbé tesz, és Ön maga felé fordít minket...

Ennek a feladatnak újra és újra neki kell gyürkőzni, és sohasem mondhatjuk, hogy tökéletesen sikerült megoldanunk. De hogy ezen az úton elindultunk, sokat köszönhetünk a fent említett történetnek, és biztosan nem a „véletlen műve”, hogy az atyával találkoztunk.

A pápára figyelünk

A gazdasági válság gyökerei az önzésben keresendők

A gazdasági válság valódi okainak feltárása áll XVI. Benedek pápa a római egyházmegye papjaival való hagyományos nagyböjti találkozóján elhangzott beszédének, továbbá készülő szociális enciklikájának középpontjában is.

Szükséges, hogy a készülő enciklika egyértelműen rávilágítson a jelenlegi gazdasági rendszer hibájára – hangsúlyozta XVI. Benedek pápa a római lelkipásztorokkal való találkozón. Konkrét megoldásokat kell megfogalmazni, ugyanakkor a hit fényében kell megvizsgálni a világ gazdasági szerkezetét, folyamatait; annak a hitnek fényében, mely megszabadít az önzéstől. A birtoklási vágy, a kapzsiság az önzésben gyökerezik, mely elhomályosítja az értelmet – mondta a Szentatya.

XVI. Benedek emlékeztetett rá: az egyház arra hivatott, hogy moralizálás nélkül rámutasson a gazdasági-pénzügyi rendszer kudarcaira: nem szabad szóltanul hagyni azokat az alapvető tévedéseket, amelyek a bankok összeomlásakor érzékelhetőek. Az emberi kapzsiság bálványimádás, mely Isten ellen való, és a mamont helyezi Isten helyére. Az egyháznak bátran és konkrétan kell felemelnie szavát, hiszen nem segítenek az erkölcsi tanítások, ha nem áll mögöttük a valóság ismerete. Az egyház mindig megmutatta, melyik út vezet az igazságossághoz, a szeretethez, a szívek megtéréséhez; ám ez nem mindig könnyű, mert sokszor sérti bizonyos csoportok érdekeit – emelte ki a Szentatya.

A szociális igazságosság megteremtéséhez nemcsak megfelelő gazdasági modellekre van szükség – emelte ki XVI. Benedek pápa. Csak úgy lehet megvalósítani, ha vannak igazak, akik a szívek megtérésért folytatott alázatos munkának szentelik életüket.

A teljes értékű ember képzésére van szükség, már egészen kis kortól kezdve. A mai világban sokan széleskörű ismeretekkel rendelkeznek, de belső etikai iránytű nélkül. Az egyháznak ezért kötelessége, hogy felkínálja a hit által megvilágosított ember képzését. Ismernünk és használnunk kell korunk kultúráját, ugyanakkor meg kell adni a támpontokat a helyes választáshoz.

(Forrás: Magyar Kurír)

Milyen hatással lesz a gazdasági világválság a szegény országokra, illetve foglalkozik-e ezzel készülő enciklikájában?

A pápa így válaszolt:

„A válság egyik alapvető oka éppen az, hogy a pénzügyi rendszerekből hiányzik az erkölcs. Nyilvánvalóvá vált, hogy az erkölcs nem a gazdaságon kívül, hanem azon belül létezik, és ha hiányzik az erkölcsi tényező, a gazdaság nem működik.”

A készülő szociális enciklikával kapcsolatban a Szentatya a következőket mondta: *„Nyomdakész állapotban volt, amikor kitört a válság, ezért nem adtuk ki, hogy a helyzetnek megfelelőbb válaszokat adhassunk, képességeinktől telhetően, az Egyház társadalmi tanításának szellemében, de a jelenlegi válság tényleges körülményeit figyelembe véve. Így azt remélem, hogy az enciklika is hozzájárulhat, segíthet, hogy túljussunk a mostani nehéz időszakon.”*

(Forrás: Vatikáni Információs Szolgálat)

fotó: Varga Kata

Hisszük, hogy az a hivatásunk, hogy az egyház szíve legyünk... Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy egy mindent legyőző, mélyreható szeretet-hatalommá kell válnunk, mely betölti az egyházat a szeretet hősiességével. Szeretet-hatalom – ez a küldetésünk...

(Kentenich József)

Nem baj, ha veszekszünk, de fontos mindig kibékülni

A mikor felkértek minket ennek az interjúnak az elkészítésére, azonnal a Kelecsényi család jutott eszünkbe, hogy velük szeretnénk beszélgetni, őket szeretnénk bemutatni mindazoknak, akik nem, vagy csak „futólag” ismerik őket.

Egymást teljesen kiegészítő párt ismertünk meg bennük: Rita a szinte mindig vidám, bohókás, gyermekeit nagy szeretettel terelgető anya, aki az adódó nehézségek közepette is igyekszik vidám maradni és helytállni, Zsolt a csendesebb, háttérben maradó, de mindig jelenlévő férj.

Hálásak vagyunk Nekik mindazért a sok értékes lelki ajándékért, melyet az interjú készítése során átadtak nekünk. Számunkra példaértékű emberek.

Kedves Rita és Zsolt! Sokan ismernek benneteket a Schönstatt mozgalomban, mégis röviden be tudnátok mutatni magatokat?

Huszonegy éves házások vagyunk, öt lányunk van, 8 és 19 év közöttiek. Zsolt programozó matematikus, Rita gyógypedagógus, jelenleg (egy éve) félállásban dolgozik fejlesztőpedagógusként. Szentendrén lakunk.

Sok év eltelt azóta, hogy első ízben Óbudaváron jártatok, ez alatt az idő alatt Szeretetszövetséget is kötöttetek a Szűzanyával. Visszatérve a kezdetekhez, mikor és hogyan kerültetek a Schönstatt mozgalomba?

Amelyik harcot pedig nem vívjuk meg magunkkal, azok nagy valószínűséggel különféle problémák formájában úgymint szembejönnek

18 éve jártunk először Óbudaváron, azóta minden évben voltunk családnapokon. Családcsoportunk ekkor alakult, és azóta folyamatosan működik kisebb személycserékkel.

A családmozgalmat a Monostori házaspáron keresztül ismertük meg, ami nagyon jókor jött, mivel épp nem tudtuk, hogy gyerekekkel együtt hová is tudnánk eljutni lelkigyakorlatra. Egy-két

év múlva Tilmann atya háziszentélyt szentelt nálunk. Ez a bizalom a részéről még mindig egy kis merészségnek tűnik. Szegény Szűzanya, ha be kéne számolnia, hogy is érzi magát nálunk, hogy hogyan bánunk egy vendéggel..., akit ráadásul mi hívtunk a házukba! De ennek ellenére nagyon örülünk, hogy itt van. Ugyan van olyan gyerekek, akik szerint a nagyszobánk egy kegytárgyboltra hasonlít. (Mivel még egy-két szent képe is ki van rakva, de én – Rita – speciel szeretek a szentek társaságában ücsörögni.) Ráadásul szeretetszövetséget is kötöttünk a Szűzanyával akkor. Szóval az a bizonyos kapu felfelé néha bizony egyre szűkebbnek tűnik.

Kentenich atya tanításában központi szerepet kap a gyermeknevelés. Tilmann atya maga is sokszor tanított erről, tanácsai időnként első hallásra meghökkentőnek tűntek. Hogyan próbáltok a gyermeknevelésetekben megvalósítani a Tilmann atya által mondottakat: „Farkasokat nevelünk, ne váljunk tömegemberekké stb.”? Hogyan próbáltok ellenállni a nem keresztény világ egyre erősebb nyomásának – internet, filmek, zenék, fogyasztói szokások?

Nem igazán tudjuk, hogyan lehet jól nevelni a gyerekeket. **Szabad, független egyéniségeket nevelni csak szabad független egyéniségek tudnak.** Ha már magunknál sikerül elérni, hogy függetleníjük magunkat az általános tömegjelenségektől, és hagyjuk, hogy a Jóisten vezessen, és e cél érdekében némi időt is ajándékozunk Neki, hogy módja legyen megszólalni szemtől szemben, de a társunkon keresztül is, szóval, ha ilyen apró dolgokat sikerül megvalósítanunk, akkor lehet némi esélyünk a gyereknevelésben.

Magunkkal szemben is és a gyerekekkel szemben is ezek a dolgok állandó harcot jelentenek. Amelyik harcot pedig nem vívjuk meg magunkkal, azok nagy valószínűséggel különféle problémák formájában úgymint szembejönnek velünk. Például ha nem tesztek semmit vagy csak keveset a saját rendtelenségemet illetően, akkor valószínűleg a gyerekeknek is lesz a renddel problémájuk.

Ha csúnyán beszélek, akkor valószínű, hogy nekik is nehéz lesz vigyázni a szavaikra, ha épp „felforrt a fejük”.

Ha rosszat mondok a másik emberről, akkor a gyerekeim sem a jót fogják a másokban meglátni.

Ha nem dolgoztam fel – ha kell, segítséggel is – a gyerekkori sérüléseimet, akkor valószínűleg az unokáimat is „megnyomorítja” majd.

Ha nem figyelek a szavaimra, akkor nem kérhetem számon a gyerekeimtől sem a szép beszédet.

Ha füllentgetek, akkor én sem tudhatom, hogy nekem mikor mondanak igazat.

Ha pontatlan vagyok, akkor valószínű, hogy ők is sok bosszúságot fognak okozni másoknak a késésükkel.

Ha nem alakítom ki a helyes önszeretetemet, ha negativisztikus vagyok, akkor a gyerekeim is nehezen tudják majd magukat a Jóisten csodájának látni.

Akkor ne csodálkozzam azon, ha a gyerekeimen keresztül a problémáim újra elém jönnek, hogy oldjam már meg végre őket. Úgy is fel lehet fogni, hogy a Jóisten ad még egy lehetőséget.

Még az a szerencse, hogy a Jóisten nagyon szeret minket és mindig mindent újra lehet kezdeni.

Örülünk, ha a Jóisten minél nehezebb gyereket adott nekünk. Úgy látszik, szentet akar faragni belőlünk.

Tilmann atya egyszer azt mondta nekünk, hogy nem baj, ha veszekszünk, de fontos, hogy **ha a gyerekek előtt zajlott, akkor mindig a gyerekek előtt is béküljünk ki.** (Ez nem mindig megy ilyen simán, de eddig a Jóisten segítségével még mindig kibékültünk.)

Dolgozzunk azon, hogy nagynak lássuk egymást, ez az alap. És ebből persze következik, hogy a gyerekeinket is nagynak lássuk, a Jóisten szemével tanuljunk meg nézni.

Sokszor hallottuk „*Ne tartsd magad olyan fontosnak.*” Ez a mondat már sokat segített.

A gyerekekkel harcolni teljesen természetes dolog, hiszen nekik is meg kell tanulniuk harcolni.

A gyerekeknek az életkor előrehaladtával adjunk egyre több szabadságot. A serdülőkor pedig különösen is alkalmas a szülők személyiségfejlődésének elősegítésére. A nehézségek által növekszünk. Örülünk, ha a Jóisten minél nehezebb gyereket adott nekünk. Úgy látszik, szentet akar faragni belőlünk. Na persze nem lesz könnyű dolga! Fontos, hogy a nagyobb gyerek megtanuljon egyedül dönteni. Mi pedig megtanuljunk egyre jobban imádkozni.

Tanultuk, hogy a pénzzel való bánásmódban is adjunk egyre nagyobb önállóságot a gyerekeknek. Van olyan gyerekünk, akinél ez a tétel kifejezetten bejött.

És ha az az aranyos gyerekünk nem kifejezetten úgy fejlődik, ahogy mi azt elképzeltük? Hát akkor erősen koncentrálnunk Szent Mónikára, hogy ő mit is csinált nehéz helyzetében.

Azt pedig tudjuk, hogy a Jóistennél jobban senki nem szereti a gyerekünket, és hogy az imának és a böjtnak nagy ereje van. A nehézségek által növekszünk, a nehézségek a legnagyobb ajándékok. Erre Tilmann atya az emlékeink szerint azt mondaná, hogy nem könnyű asszony a mi Édesanyánk.

A tömegkommunikációs eszközökkel való bánásmód szabályozása, a szabályok betartatása szintén egy alkalom a növekedésünkre. Nálunk a szabály eredetileg az lenne, hogy fél óra per nap per gyerek. De amikor többen egyszerre ott tolonganak a számítógép körül, akkor nehéz okosnak lenni. A filmek kellő időben való megszürése nem nagyon megy, ehhez minden ötletnek örülünk.

Azt gondoljuk, hogy ez mindannyiunk számára igen nagy kihívás. De az életben vannak ennél lényegesen nagyobb próbatételek, amelyek hitünk próbatételei is egyben. A váratlan veszteségek, tragédiák mindig egy hitbeli lépést jelentenek, feldolgozásuk a Jóistennel kialakított szeretetkapcsolat gyógyító ereje által lehetséges. Hogyan tapasztaltátok meg a kegyelmi tőke működését, különösen kislányotok balesete kapcsán?

Panni történetét már megírtuk itt, az Oázisban. Ami érdekes, hogy abban az időben, amikor a baleset történt, síelni mehettünk volna Ausztriába. De gondoltuk, minek vállaljunk fölösleges veszélyeket, biztonságosabb, ha itthon maradunk. De a Jóisten

gondolatai nem a mi gondolataink. Itthon maradtunk, és az alatt az idő alatt megtörtént a baleset.

A balesetet a Jóisten nagyon nagy szeretete vette körül. Ha valamit megingat, akkor azt csak valami nagyobb jó érdekében teszi. Az a legnagyobb ajándék, amit valaki kaphat, ha imádkoznak érte. Panni nagyon nagy ajándékot kapott. A Jóisten szeretete abban az időben különös módon kiáradt itt Szentendrén. A sok „csodáról” már írtunk, melyek akkor történtek. Megtapasztaltuk, hogy ilyen esetekben a Jóisten nagyon közel jön. Hogy kibírjuk az Ő nagy szeretetét. Mert Ő nagyon JÓ. És olyan jó tudni, hogy Ő látja az összefüggéseket. És ez elég.

Kedves Rita és Zsolt! Mindaz, amit megosztottatok velünk, valóban a szerető menyeyi Atya és a ti élő hitetek mély kapcsolatáról tesz tanúságot. Szeretnénk mi is ilyen gyöngéd ráhagyatkozással fordulni a Szűzanya és Jézus felé. Köszönjük ezt az őszinte és példaértékű vallomást. Az Isten áldása kísérjen benneteket!

Az interjút a Barka házaspár készítette

Megérteni és megértve lenni

Egy péntek este ülünk a vacsoraasztalnál. Kivételes alkalom, mert éppen mindenki itthon van. Készítem a kenyereket, a gyerekek egymás szavába vágva mesélik élményeiket. Próbálom figyelemmel kísérni, mit mondanak, de a több szálon is futó történetek kezdenek összekuszálódni. Ekkor elélem villan a bábeli nyelvzavar története. Vajon sikerül-e mindig megfelelő csatornába terelni a beszélgetéseket? Kamasz gyerekeinktől rendszeresen megkapjuk: „Te úgysem érted ezt!” Pedig egy-egy négy szemközti beszélgetés közben rendszerint kiderül, nem is áll a véleményünk olyan távol egymástól.

Mit jelent megérteni valakit? Mit jelent megérteni a társunk? Mit jelent megérteni a gyerekeinket?

„.... a megértés utáni sóvárgásunk feneketlen kúthoz hasonlatos.”

Niels Bohr

És valóban, ha jobban belegondolunk, láthatjuk, hogy mindenki arra vágyik, hogy megértsék, de mások megértése közelebb visz saját magunk megértéséhez is. Amikor figyelünk a másokra egy beszélgetés közben, eszünkbe jutnak hasonló esetek, és olyankor elgondolkodunk, hogy akkor, abban a helyzetben mi hogyan reagáltunk. Lehet, hogy akkor ezt nem értettük, de most kitisztul a kép és így nem csak megértjük a másikat, de a megértettség érzését is megtapasztalhatjuk.

A megértettség biztosságot ad. Segít elfogadni a saját hibáinkat, gyengeségeinket.

A szerető családban felnövekvő ember gyerekkorától érzi, tapasztalja, majd megtanulja a megértést. Csodálatos megtapasztalni a kisgyermeknek, hogy édesanyja figyelemmel, szeretettel veszi körül. Kitalálja a gondolatát, megtanulják az első percektől szavak nélkül is megérteni egymást. Szerintem pontatlan az a mondás, hogy „Néma gyerekeknek anyja sem érti a szavát”, talán helyesebb, hogy csak az anyja értheti a szavát.

Megérteni valakit nem azt jelenti, hogy egyetértünk, nem azt jelenti, hogy egyformán gondolkodunk, de jelenti, hogy tiszteletben tartjuk egymás személyiségét, akaratát, érzelmeit, meggyőződését. Elfogadjuk és szeretjük a másikat olyannak,

amilyen. Akit megértenek, az tud csak megértő lenni. Személyiségünk, önismertünk, énképünk kialakítása sem képzelhető el egészséges formában anélkül, hogy megértenének. A szeretethimnuszban is hangsúlyos: a szeretet megértő.

Mi szükséges a megértéshez? Mindenekelőtt szeretet, figyelem, idő és persze mindez energia és munka! Mert félre kell tudnunk tolni az önzésünket, el kell engedni egy időre a dolgainkat, át kell adni az időnket. Oda kell tudnunk figyelni a másokra.

Sosem felejttem el azt az esetet, amely két éves Botond fiammal esett meg. Éppen újságot olvastam, mikor odaszaladt, kérdezett valamit, ami akkor neki nagyon fontos és sürgős volt. Én az újságból fel sem nézve válaszoltam neki, mire ő szembe állt velem, rácsapott az újságra és közölte: „Nekem teljes figyelem jár!” És valóban, a megértéshez oda kell fordulni, és figyelni kell a másokra. Ahhoz, hogy oda tudjunk fordulni, nyitottnak kell lennünk. De hogy tudunk nyitottak lenni mások felé, mikor magunk is tele vagyunk a mindennapi gondokkal, problémákkal?

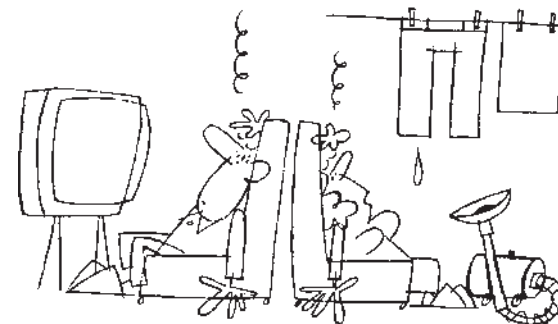
Ez Tilmann atya szavaival élve MUNKA, még hozzá igen nehéz munka, de ha sikerül félretennünk a saját nehézségeinket és figyelni a hozánk fordulóra, lehet, sőt biztos, hogy a végére saját gondolataink is eltörpülnek, vagy épp közben jön a megoldás ötlete.

Amikor a férjem hazaér az egész napos munkából, tudom, hogy szüksége van egy kis időre, ezért nem rohanom le egyből azzal, hogy már megint ez vagy az a gyerek mit csinált, vagy azzal, hogy a postás megint nem csöngetett be, pedig itt voltam és sorolhatnám, ilyenkor megvárom, hogy teljesen haza érjen. Tudom, hogy akkor fog csak rám figyelni és megérteni. Tehát a megértéshez türelem is kell. Türelem, hogy ki tudjam várni, amíg a másik felém fordul. Türelem, hogy végig tudjam hallgatni, és türelem, hogy én is elmondhassam, amit szeretnék.

A társunk megértése, a megértés minősége a házasságunkban nagyon fontos, mégis hullámzó, az adott élepszakasztól is függő. Lehet, hogy egy adott pillanatban nem értem a társam, és arra várok, hogy előbb ő értsen meg engem.

Ilyenkor eszembe jut egy a házasságkötésünk kapott tanács:

Beszéljetelek egymással, és értsd meg, hogy a párodnak olykor egyedüllétre lesz szüksége. És ebben rejlik a probléma: ez a szükséglet nem feltétlenül következik be mindkettőtöknek egy időben. Olykor te vele akarsz lenni, ő viszont egyedül – semmit sem lehet tenni ellene. Akkor meg kell értened, és egyedül kell hagynod. Máskor te akarsz egyedül lenni, ő azonban közeledni akar – akkor mondd meg neki.

Ha türelmesek vagyunk, és le tudjuk tenni a nehézségeinket, akkor egymás kezét fogva, egymásra figyelve sikerül mindig kimászni a gödörből. Rátalálunk a megértésre és megtapasztaljuk a megértettséget is.

Mi, hívó emberek előnyben vagyunk, mert mindig van kihez fordulnunk egy kis támogatásért. A Szűzanya sosem mondja, hogy majd később figyelek rád, most fontosabb dolgom van. Ő mindig nyitott felénk, meghallgat minket és közvetít a társunk megértésében. De ehhez nyitott szívvel oda kell vinnünk elé a gondjainkat, örömeinket. Csodálatos ajándéka Istennek Mária, aki hús-vér asszonyként ismeri és átélte a problémáinkat. Gyermeket szült és nevelt, házasságban élt, és ezért ismeri a családban előforduló problémákat és konfliktusokat. Aki megértette és elfogadta Isten hívását, és aki megtapasztalta Szent József megértését a fölfoghatatlan csoda vállalásában.

Két ember között a szerelemben képes a megértés a leginkább elmélyülni.

„A szerelmesek szétválhatnak, de a megértés, amelyet a másik társaságában nyertek, mindig megmarad, mint egy ajándék. Ha szeretsz valakit, az egyetlen értékes ajándék, amelyet adhatsz neki, valamennyi a megértés minőségéből.”

Régi barátokra vagy idősebb házásokra szokták mondani, hogy már félszavakból is megértik egymást. Ezt már mi is megtapasztaltuk párszor, hogy elég, ha a másik szemvillanását látjuk, és már tudjuk is, mire gondol. Mikor a párunk elkezdett mondatát bármikor be tudjuk fejezni.

Megtetszett egy kis szöveg, melyet véletlen találtunk és a szerzőjét sem ismerjük:

A barátság kertje

*A barátságot mondhatjuk egy kertnek,
melybe sok-sok kis magot elültethetsz.
Kedvesség és nevetés a locsolás,
s a szeretet lesz a kinyíló virág.
Türelem, megértés, gyengéd figyelem
napsütésnél jobban melegítenek,
Így nem hervad a szeretet virága,
s aki ültette, örökké csodálja.*

Időnként úgy érzem, teljesen más nyelven beszélek, mint a gyerekeim, elbeszélünk egymás mellett. Ilyenkor csalódott vagyok, és azt gondolom, minden hiába, úgysem hallgatnak rám, nem is érdekli őket a véleményem. Aztán néhány hét, hónap vagy talán évek múlva történik valami, és visszahallom, amit annyira beléjük akartam sulykolni egykor, vagy csak annyit mondanak, milyen igazad volt. Ezt nagyon jó érzés megtapasztalni.

És persze legyünk megértők és nagyvonalúak másokkal, kiváltképp gyermekeinkkel és házastársunkkal, mert nap mint nap szükségünk van az ő nagyvonalúságukra.

„Légy tudatában esendő pillanataidnak, hogy megértsd mások gyöngeségét.”

(Tatiosz)

Lélekkel áthatott élet vagy „betonkeverő” életmód?

„Már azt sem tudom, hogy hívnak!” Ezzel azt akarjuk mondani: „Annyira el vagyok havazva”, hogy ebben az összevisszaságban már teljesen elveszek. A feladatok és igények olyan káoszban találom magam, amely belső egyensúlyzavart eredményez. Nem tudok rendet teremteni az életemben.”

Aki nem tudja, hogy hívják, azt nem lehet személyesen megszólítani. Ezt tapasztalhatjuk olyan embereknél, akik valamilyen betegség miatt elveszítik az önazonosságukat, mert a nevéket nem tartják magukhoz tartozónak.

Ha életritmusunk olyannyira kizökken, hogy a saját *belső* nevünket, a vágyakozásunkat nem tudjuk „azonosítani”, akkor az élet nem tud megszólítani minket. Hétköznapijainkat érdektelenül éljük meg, nem tudunk erőt meríteni belőlük a személyes növekedéshez. Ez eltompít, passzívvá tesz és megbénít. Végül már eljutunk addig, hogy csak a mindennapok folyama *élet* bennünket. S ha ilyenkor megkérdezik tőlünk, mit is kívánunk igazából magunknak, semmi nem jut eszünkbe, noha egyáltalán nem vagyunk olyan felhőtlenül boldogok, hogy semmi kívánságunk se lenne. Elveszett az összeköttetés a vágyakozásunkkal.

Kentenich atya felhívja a figyelmünket, hogy a mai ember problémája nem az, hogy túl sokat dolgozik: régebben az emberek gyakran többet és keményebben dolgoztak.

Az a problémánk, hogy a *munkaritmusunk* lélektelen lett: míg régebben a munkának a hiányzó technikai eszközök miatt emberileg felfogható ritmusa volt, ma ugyanez „sietség a köbön” – mondja Kentenich atya. A következmény: „a lélek halott, alszik”. Az *életritmusunk* is lélektelen: mivel minél többet szeretnénk egy időegységbe belezsúfolni, állandóan sodrásban vagyunk, és arra vagyunk hitelesítve, hogy a lehető leggyorsabban megérkezzünk oda, ahol aztán a lehető legrövidebb időt töltjük el.

Kissé ironikusan így fejezi ki ezt Kentenich atya: a mai embernek más örömei vannak, mint a régieknek. Akkor örül, ha még épp az utolsó másodpercben megérkezik egy találkozóra, és a rendőr nem kapja el gyorshajtásért.

Alapproblémánk egy bizonyos „lélektelenség”, ami által elveszik tőlünk annak lehetőségét, hogy miközben zajlik az élet, lelkileg kipihenhessük magun-

Manapság arra vagyunk kihegyezve, hogy az időtartalékainkból az utolsókat is aktivizáljuk. „Látják, »lélekkal áthatott élet« ez?” – kérdezi Kentenich atya és a betonkeverő autó példáját említi, amelynél még az építkezéshez vezető úton is állandóan forog a keverődob. Mi is mindig mozgásban vagyunk. Még úton vagyunk az egyik célunkhoz, lelkileg már a következőnél járunk.

Alapproblémánk egy bizonyos „lélektelenség”, ami által elveszik tőlünk annak lehetőségét, hogy miközben zajlik az élet, lelkileg kipihenhessük magunkat, és ez által a munkaidő alatt se jussunk a kimerülés szélére.

Kipihenni magunkat nem egyszerűen azt jelenti, hogy relaxálunk. Ez a legjobb esetben is csak előgyakorlat. Ez saját életritmusunk kilendülése a személyes szeretetben az emberek felé, személyes életcélunknak, Isten életritmusának megfelelően. Ahol ez lehetséges, ott az ember *pihenőt* talál.

És ez a pihenő sokkal több, mint szabadidő. Ez a pihenő olyan szabadidő, amely minőségében megfelel személyes szeretetemenek és vágyakozásomnak.

Hogy hétköznapijainknak személyes ritmust tudjunk adni, meg kell tanulnunk „újra elnevezni” a mindennapjainkat a vágyakozásunkból kiindulva.

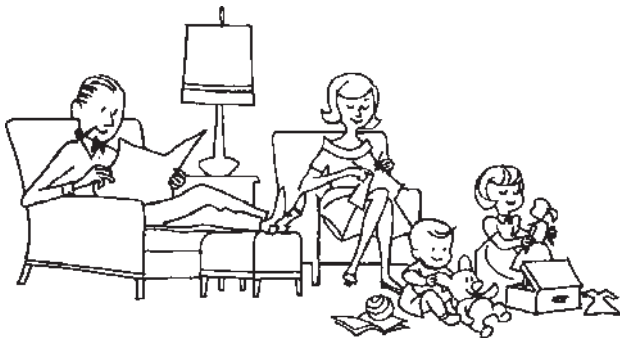
Valaki a személyes eszményt a „kulcsszóhoz” (jelszóhoz) hasonlította, ami által fontos dolgokhoz tudunk hozzáférni (pl. a bankszámlánkhöz).

Josef von Eichendorf a költeményében így fogalmazza meg: „Minden dologban egy dal alszik, melyek csak álmodnak és álmodnak, és a világ dalra fakad, ha megtalálad a varázsszót.”

[...]

Hogyan történjen egy mindennapi időszak „átkeresztelése”?

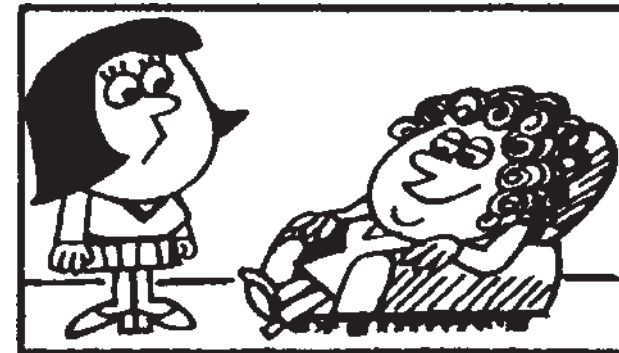
Egy anyának minden reggel stresszes időszak, mire a férjét, a gyerekeket időben, tökéletesen fölszerelve útnak indítja. Ő talán a „csúcsgorgalom” helyett „Betániának” nevezi el ezt az időszakot. (Betánia volt az a hely, ahol Jézus otthon érezte magát a barátainál.) Ez a szó egy képet juttat eszébe, és arra emlékezteti, hogy a gyerekek és a férj piszmogása tudatalatti

Hétköznapijainkat érdektelenül éljük meg, nem tudunk erőt meríteni belőlük a személyes növekedéshez.

jelzése annak, hogy otthon érzik magukat a legjobban és szívesen maradnának még. Rögtön megváltozik a hozzáállása és a viselkedése is!

Egy másik asszony nagyon szereti a virágokat, szívesen dolgozik a kertben. Ha ez így van, akkor ezt a hobbit képként használhatja egy kevésbé kellemes kötelességhez: azt az időt, amikor tanulnia kell a legkisebb gyermekével, aki gyengébb teljesítményű a tanulásban (melyik mamának megy ez könnyen!), „kertész óráknak” hívja. A szó a kedvenc tevékenységére emlékezteti, és megmutatja, mit is tesz itt *valójában*: a „gyenge növénykét” pátyolgatja azon a helyen, ahol valami hiányt szenved. Ez mindig megkönnyíti a fárasztó órákat.

Egy fiatal, egyedülálló nő, akit a munkahelyéről hazajöve minden este az üres lakás

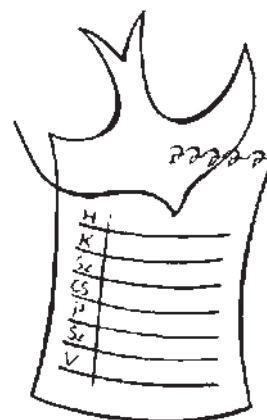
vár, a hazajövetel és átállás idejét elnevezte „jőjj és pihenj meg” időnek. Ez azt sugallja neki, hogy nincs egyedül, az fogadja őt otthon, aki a tanítványait magához hívta és megpihentek nála.

Tulajdonképpen teljesen mindegy, milyen képet vagy szavakat választunk, csak az a fontos, hogy a vágyakozásunkra emlékeztessen valamennyire.

Mégér egy kísérletet, hogy időnként összeállítsunk egy ilyen típusú naptárt, amiről senkinek se kell tudnia. Hivatali kötelezettségek, otthonon kívüli találkozók stb. kaphatnak ilyen módon a saját vágyakozásunkból kiindulva nevet. Az agykutatók szerint az ilyen belső képeknek nagy motivációs hatása van. Nem marad el az „időátállítás” hatása.

Ezt természetesen nem tudjuk elintézni két bevásárlás között, idő és belső nyugalom kell hozzá, hogy a szituációt hagyjuk átfolylni a szívünkön és megkérdezzük magunkat: mit is jelent nekem ez vagy az a pillanat, hogyan tudnék nevet adni neki a vágyakozásomból kiindulva?

(M. GERTRAUD EVANZIN, *Életem saját ritmusa*, Családakadémia, Óbudavár, 2007, 27–34. o.)

Most legalább mindig velem vagy

Elemér és Anna idős házaspár. Összecsiszolódtak, megtanultak egymás hi-báival együtt élni. Békésen telnek napjaik gyermekeik, unokáik körében. Köztiszteletben álló emberek. A járókelők utánuk fordulnak az utcán, ahogy vasárnaponként egymásba karolva mennek a templomba. „Milyen szépek! De szeretnék én is így megöregedni!” – gondolják, mondják is sokan.

Pedig nem volt gondtalan az életük...

Elemér betegsége kb. 15 évvel ezelőtt kezdődött. Sokáig úgy tűnt, hogy teljesen meggyógyul, aztán mégis kiújult a betegség. Mindig szikár ember volt, de most nagyon lefogyott, csak csont és bőr. Majd egy megfázásból kialakult tüdőgyulladás ágyba dönti. „*Hamatosan itt a vég!*” – jósolja a házi orvos. Összeszalad a nagy család, együtt imádkoznak érte. Már-már búcsúznak tőle...

Anna, a felesége azonban nem adja fel olyan könnyen. Bevet minden gyógymódot. Éjjel-nappal mellette van, tartja benne a lelket. Elemér állapota lassan jobbra fordul, stabilizálódik. Majd egy szerencsétlen baleset megint ágyba dönti. Nem lehet operálni, csak várni, várni és egyik napot a másik után túlélni.

Lassan mindenki megnyugszik, belenyugszik a változtathatatlanba.

– *Hogy vagy?* – kérdezi Elemértől a látogatóba jött barátja.

– *Látod, ez most az én munkám!* – válaszolja és mosolyog. – *Csak azt sajnálom, hogy szegény feleségemnek most annyi sok gondot okozok és munkát adok!*

Könnyek szöknek Anna szemébe.

– *Bárcsak tudnék segíteni rajtad!* – mondja, majd hozzáteszi – *De nem vagyok elkeseredve. A Jóisten egész életünkben a gondunkat viselte. Bízom benne, hogy most is velünk van. És látod, Elemér, most legalább mindig velem vagy, és még együtt lehetünk, beszélgethetünk, imádkozhatunk.*

Azt mondják, a szeretet szárnyakat ad az embernek. Annának emberfeletti erőt is ad Elemér ápolásához. Mintha megszűnt volna körülötte a világ, a saját élete is. Csak a betegével törődik, körülötte forog, érte él. És nemcsak néhány napig vagy hétig. Egyik hónap múlik a másik után, és senki sem tudja, hogy meddig kell még kitartani. De ha valaki tudná is, Anna nem akarja tudni. Örül minden napnak. Úgy él, hogy örökké ezt fogja csinálni...

Az önfeláldozó szeretetnek csodálatos atmoszférája veszi körül őket. A gyerekek, az unokák megérik ezt. Szívesen jönnek látogatóba. Anna mindig mosolyogva nyit ajtót. Nyoma sincs benne a fáradtságnak, az elkeseredésnek, a depressziónak. Egyszerűen jól esik náluk lenni és elidőzni...

Milyen nagy dolog, ha a nehéz napokban van az embernek valakije, mint Elemérnek Anna, aki szeretettel veszi körül, akiről tudja és érzi is, hogy vele van.

Együtt szenvedni szereteteinkkel – ahogy a kereszttúton Jézus és Mária együtt szenvedtek – természetesen fájdalom, de nagy vigasz és áldás forrása is.

Beszélgetés Wolf atyával, a schönstatti atyák vezetőjével

Az interjút a II. szövetségi évfolyam készítette 2007 októberében, Schönstattban, a schönstatti atyák központjában Moria-hegyen, a Dachau oltárnál

Amikor Önökkel ünneplem az eukarisztiát, kicsit úgy élem meg, mint amikor Afrikában csak az Alleluját értettem. Egy alkalommal öt órán keresztül ünnepeltem keleten a Húsvétot, és semmit sem értettem, engem sem értettek. Mégis tudtuk, hogy mit ünneplünk közösen – ez egy nagyon szép, mély élmény volt. Önöknek is ezt az élményt kívánom, amikor ezt a szentmisét egy egészen különleges helyen, egy egészen különleges oltárnál mutatom be. Németországban nagyon sok papot tartottak fogva a nációk. A koncentrációs táborokban sok pap volt a Németországot környező országokból a német papok mellett.

Ma reggel temetnek Lengyelországban egy püspököt, aki Kentenich atya fogolytársa volt a koncentrációs táborban, aki nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy Lengyelországban is gyökeret verjen és felnőjön Schönstatt, hogy felépüljön az első lengyel schönstatti szentély (amelyet a világon egyedülálló módon a lengyel pápa, II. János Pál személyesen szentelt fel). A szentatya a múlt héten akarta érsekké kreálni, de egy nappal korábban meghalt.

Összesen hét schönstatti csoport volt Dachauban. Az atyák lehetőséget kaptak arra, hogy az egyik cellát a lágerben átépítsék kápolnává a szentmisék céljára. Több ágy állt itt egymás mellett, köztük voltak az asztalok. Az egyik szobát kipakolták, és ezt az oltárt barkácsolták fából. Ez alatt egy régi asztal van, amin egyébként ettek, ezért borították be ezzel a dobozszerűséggel. Különös szeretettel faragták a gyertyatartókat és a tabernákulumot. A fogságuk alatt három tabernákulumot készítettek, ez a harmadik és a legszebb. Abból készítették, amijük volt, fából és fémlemezből. Ennél az oltárnál Alapító Atyánk négy alkalommal mondott szentmisét. Nem misézhetett minden fogolypap minden nap, ez egyszerűen lehetetlen volt. Csak kora hajnalban, munka előtt volt erre lehetőségük. Úgy osztották be egymás között, hogy ki-ki a neve napján misézhetett.

Ennél az oltárnál szentelték fel Karl Leisnert, aki diakónus volt a koncentrációs tábor idején. Karl Leisner teológus-hallgatóként Schönstattban ismerkedett meg a mozgalommal. Egy diáktársa meghívására vett részt lelkigyakorlaton, majd tagja lett egy Schönstatt-csoportnak, melynek vezetője Tenhumberg püspök volt, ő is a schönstatti atyák közösségéhez tartozott. Karl Leisner súlyos beteg volt, és a csoportja aggódott, hogy nem éli túl a lágert. Amikor egy püspök került fogolyként a táborba, megkérték, hogy szentelje őt pappá. Néhány hónap múlva a koncentrációs

táborbeli körülmények következtében elhunyt. Nagyon örülünk, hogy közénk tartozott.

Sokan érkeznek ide, hogy ezt a dachauai oltárt lássák, hogy itt Schönstatt első szentjeihez könyörögjenek. Számunkra ez az oltár, ahol Kantenich atya misézett és ahol Karl Leisner az első szentmiséjét bemutatta, olyan helyet jelent, mint amilyeneket az őskeresztények kerestek fel az eukarisztia ünneplésére.

Mi volt a legnagyobb személyes élménye Kantenich atyával?

Akkor ismerkedtem meg Schönstattal, amikor Kantenich atya száműzetésben volt. Amikor visszatért, úgy éreztem, nekem ezt az embert látnom kell. Elkérdeztem az iskolából, és az egyik csoportommal Schönstattba jöttem. Itt a Schönstatt hegyen a családok egészen körülfogták őt. Mikor megláttam, hogy kalapban van, az első gondolatom az volt, hogy egy próféta fején nincs kalap!

A fiatalok csoportja az imakönyveikbe aláírást kért Kantenich atyától (én 16 éves voltam, a csoport 15 évesekből állt). Kantenich atya a noteszembe írta a nevét, és egy Mária-nővér azt mondta neki, hogy ennek a fiúnak többet kell írnia (azért gondolta, mert én voltam a csoportvezető). És akkor az atya valami nagyon szépet írt be, de ez most nem olyan fontos.

Ennél fontosabb volt az élmény, a tapasztalat, amikor néhány hónappal később, az érettségim után lelkigyakorlaton voltam Kantenich atyánál. Az októberi zsinat idején történt, Kantenich atya nagy előadásokat tartott. Fiatalember létemre köztük

lehettem, és megéltem, ahogy az öregek és a fiatalok, az egyedülállók, a családok, a papok mint atyjukra tekintenek rá. Éreztem, hogy valóban küldetése és mondanivalója van. Egy prófétai ember szavahihetőségét tapasztaltam meg.

Teológusokkal azon a lelkigyakorlaton vettünk részt, melynek a végén Kantenich atya meghalt. Ez volt az első lelkigyakorlatom, ahol fiatal teológusként magáról Kantenich atyáról beszéltünk, nem pedig egy-egy gondolatáról. A lelkigyakorlat végén még két napot együtt akartunk tölteni. Az volt az ötletünk, hogy a Szentlélekkel szeretetszövetséget kötünk. Ennek előzménye egy évvel korábbra nyúlik vissza: mikor egy lelkigyakorlaton a csoportunk a kápolnában a Szentírásból pünkösöd tör-

ténetét olvasta, mindnyájan nagyon boldogok voltunk és elteltünk Szentlélekkel. Ekkor jött az ötlet, hogy nem csak a Szűzanyával, hanem a Szentlélekkel is szeretetszövetséget kötünk.

Éreztük, hogy ez nagyon fontos elhatározás, annyira, hogy azt akartuk, az Alapító is tudjon róla. Közülünk két fiatal teológus Schönstattba utazott Kantenich atyához, és együtt reggelizett vele. Elmondták neki, mit terveznek. A beszélgetés végén Kantenich atya azt mondta: „Ha megkötik a szeretetszövetséget a Szentlélekkel, akkor nyugodtan halhatok meg.”

Úgy határoztunk, hogy szeptember 15-én délután kötjük meg a szeretetszövetséget a Szentlélekkel. És ezen a napon halt meg Kantenich atya. El tudják képzelni, hogy e szavai egészen elevenek voltak számunkra.

Kantenich atya temetése új korszak kezdetét jelentette az Egyházban, mint húsvét és pünkösöd. Az első, amit az Örökimádás templomba lépve láttam, Atyánk volt a ravatalon. A miseruháján a szíve fölé a Szentlélek képe volt hímezve. Az évfolyamunk ezen a napon Kantenich atya nyitott szarkofágjánál kezdte meg a kispapi tanulmányait.

Kantenich atya lelkigyakorlataira hogyan érkezett az a nagyszámú pap? Szájáról szájra adták, vagy volt valami szervezett formája?

Arról beszéltek a papok egymás között, hogy ezek a lelkigyakorlatok annak a kornak a csúcását jelentik. Abban az időben nem volt Németországban olyan pap, még a jezsuitáknál sem, akik ennyi embernek tartottak lelkigyakorlatot, ennyi embert gyűjtöttek maguk köré.

Nem jelentett botrányt a száműzetése?

Nem szólított fel ellenállásra, mint mások, akik a sajtóhoz mentek. Engedelmes volt. Az egyháznak joga volt száműzni őt.

A helyzet megértéséhez világosan kell látni a következőket: Schönstatt az első nagy lelkiségi mozgalom volt, amely egyáltalán létrejött Németországban. A háború előtt és alatt nagy befolyásra tett szert sok németországi egyházmegyében. Érezni lehetett, hogy az egyházmegyékben, különösen a semináriumokban a vezetők és a püspökök féltékenyek voltak rá. Tudni kell, hogy a német papok egyharmada volt Kantenich atyánál lelkigyakorlaton. Képzeljék el, mekkora befolyással bírt az összes egyházmegyére, míg a püspököknek csak a sajtójukra volt hatásuk. Ez új és szokatlan dolog volt.

Ehhez járult még, hogy Schönstattnak szemére vetették, hogy különleges gondolatai vannak. Sokan gondolták úgy, Schönstatt túl messzire ment, amikor azt állította, hogy a szentélyekben a Szűzanya különösképpen jelen van, oda lehet hívni.

„Ha megkötik a szeretetszövetséget a Szentlélekkel, akkor nyugodtan halhatok meg.”
Úgy határoztunk, hogy szeptember 15-én délután kötjük meg a szeretetszövetséget a Szentlélekkel. És

Ezt nem tudták elfogadni. Kentenich atyának azonban éppen ez volt, amit nem tudott, és nem is akart feladni, hogy a Szűzanya valamit elkezdett itt, és a szentélyből valószínűleg valóságosan hatni kezdett.

Felmerült a személyi kultusz vádja is. Érezni lehetett, hogy a schönstattiak, a nővérek, a papok Kentenich atyához bensőségesen kötődnek. Egy bizonyos szerezetszövetség köti őket hozzá. A kötődés a Szűzanyához, kötődés a szentélyhez, kötődés az alapítóhoz – mindezek gyanús dolgok voltak.

Kentenich atya látta még a koncentrációs tábor idején, hogy min múlik a mozgalom gyümölcsözősége. Látta, hogy ennek pontosan a Szűzanyához, a szentélyhez és az ő személyéhez való kötődés az alapja. Az Alapító világosan látta, hogy nem adhatja fel ezeket a szempontokat, különben Schönstatt saját gyümölcsözőségébe vetett bizalma vész el. Kentenich atya azt akarta, hogy a püspökök megértsék, hogy mire helyezte a hangsúlyt az egyház megújításában, a schönstatti mű megújításában. Azt akarta, hogy az egyház ezt tanulmányozza. Ebből aztán egy vizsgálat következett, mely nagyon kritikus és értetlen volt.

A vizsgálati jelentés, a trieri püspök jelentése azt mondja, hogy Kentenich atya és Schönstatt jóhiszemű, semmilyen dogmatikus hibát nem talált, de a pedagógiát, és a módszert, ahogyan dolgozik, fenntartással kell fogadni.

Kentenich atya válaszában megfogalmazza, hogy pontosan ezeken a dolgokon, ezen a pedagógián múlik Schönstatt gyümölcsözősége, és nem a teológián, alaposan, hosszasan, érvekkel alátámasztva.

2000-ben itt a Moria-hegyen is volt egy beszélgetés a német Püspöki Konferencia vezetőjével, Lehmann bíborossal a szemrehányásokról, a vádakról és arról, hogyan került sor a vizsgálatra. Nagyon jól emlékszem, hogy Lehmann bíboros azt mondta, a vizitátor nem volt képes megérteni Kentenich atyát. A vizitátor Lehmann bíboros egykori professzora volt. Nagyon tehetséges teológus volt, ez vitán felül áll. De csak teológus volt, és fogalma sem volt arról a pedagógiáról és pszichológiáról, melyet Alapítónk a jövő hite számára fontosnak tartott. Lehmann bíboros szerint, azon a módon, ahogyan gondolkozott, nem is érthette meg Kentenich atyát.

Ha nem lett volna Kentenich atyának ekkora hatása, hogy a papok harmadát fogadta, milyen irányt vett volna a német egyház?

Nagyban hozzájárult Kentenich atya ahhoz, hogy a harmadik birodalom idején a német egyház hűségesen összetartott. Van Berlinben egy akta, melyben Schönstatt mint egyes számú államellenség lett megjelölve.

Az amerikaiak hogy fogadták Kentenich atyát mint száműzött papot?

Erről csak a legszűkebb körök tudtak. Nem járta meg a sajtót, hogy érkezik egy forradalmár.

Egy pap volt, akit más helyre helyeztek át, és akit senki sem ismert. Találkoztam Millwaukeében emberekkel, akik azt mondták, évekig nem tudtuk, hogy ő egy száműzött pap. A plébánosunk volt, a fehérszakállú atya.

Hogyan sikerült egészségesen átélnie ezt az időszakot?

Csak akkor érthetjük meg ezt, ha tudjuk, hogy milyen erősen bízott a Szűzanyában. Ez a bizalom hordozta őt. Volt egy mondása: „*Soha nem gondoltam komolyan arra, hogy a Szűzanya nem hoz ki engem ebből a helyzetből*”, de nagy fájdalmat jelentett számára ez a helyzet. Nagyon veszélyes helyzet volt. Ha egyházpolitikailag tekintünk rá, akkor tartani lehetett attól, hogy Kentenich atya sosem térhet vissza.

A fájdalomról beszélt, vagy azt teljesen magában tartotta?

Ha a Millwaukeeből származó irodalmat olvassuk, mindig találunk célzást, amiből ezt a fájdalmat érezni lehet, ha elég érzékenyek vagyunk. Nem panaszkodott mások előtt, de akik ott kapcsolatban álltak vele, érezték, hogy nagy fájdalmat jelent neki a száműzetés.

Hogyan tartott Kentenich atya kapcsolatot Schönstattal?

Sok mindent előírtak számára Rómából, hogy mit tehet és mit nem. Nem tudta tovább vezetni a Schönstatt családot, már nem volt a vezetőjük. A Család, a nővérek egyszerűen hűségesen a szívükben hordozták őt, és kapcsolatban akartak maradni vele.

Ezt legjobban a papok oldaláról tudnám megvilágítani. A papok közül sokaknak mélyen a szívében élt a schönstatti lelkiség, a szeretetszövetség, a kapcsolat az Alapítóval. Világos volt számukra: megtartják a hűséget az Alapítókkal. Ezért sok hátrányt szenvedtek. Az egyházmegyékben nem kaptak megfelelő feladatokat, elnyomták őket. De meggyőződésük volt,

hogy itt tévedésről van szó, és a Szűzanya elrendez majd mindent.

Nagyon kevés hivatalos kapcsolatra volt lehetőség, ki kellett használni, ami adódott. Az egyik paptársam, akinek a koncentrációs táborban a *Himmelwärts*-et diktálta, felkereste őt. Tudta, hogy Kentenich atya alapítóként és a papok vezetőjeként semmit nem mondhat, de lehetett nála gyónni. Ezért mint gyónatóatyjához utazott hozzá. Később más paptestvéreim is ezt tették. E találkozókon Kentenich atya megértette velük, hogy a papok számára is a kötelék, a szövetség és a liga alapítását tartaná jónak. A papok a püspöki konferencia nyomása alatt csak egy közösséggel rendelkeztek, úgy gondolták, egyben

ötszázan erősebbek. Ezeken a látogatásokon észrevették, hogy Kentenich atya más-képpen akarja, és a testvéreink ezt az alapítást véghez vitték. Amikor az atya visszatért, lelkiyakorlatot tartott számunkra, és az alapításokat újra ünnepelte velünk. Hasonlóan volt ez a schönstatti atyáknál, akik szintén Kentenich atya kívánságára alakultak.

Mikor alakult az önök köteléke?

1964-ben. Volt egy első alapítás 1945-ben, amikor Kentenich atya visszatért a koncentrációs táborból, de aztán a nagy nehézségek idején a püspökök betiltották a köteléket. Mint nevelő közösség együtt maradhattunk, de hivatalosan nem.

Milwaukeeban a környezetében a schönstatti gondolatokat el tudta terjeszteni?

Kentenich atya egyszerű lelkipásztorként szolgált, tette, amire a német plébániának szüksége volt, gyóntatott. A zsinat ideje alatt éveken keresztül prédikált az embereknek a zsinatról, hogy hogyan kell ezzel élni. Amikor Milwaukeeban családok gyűltek köré, akkor nekik beszélt Schönstattról. Őket aztán elvezette a szeretet-szövetséghez.

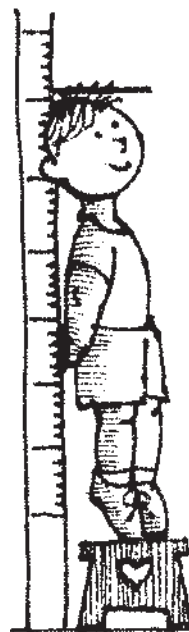
Milyen erős ma az USA-ban Schönstatt?

Csak kis kezdemények vannak. Nem építhette hivatalosan Schönstattot, ott palottinusként tartózkodott. A palottinusok építettek odaát egy Schönstatt szentélyt még abban az évben, amikor megérkezett. Azóta eltelt negyven év, de úgy tudom, csak négy szentély van ott. Ez egy kis mozgalom, még utolérhetik Magyarországon.

Ma mi a helyzet? Hogyan tud egy pap a schönstatti eszmékkal megismerkedni? A német egyházban mennyire elfogadott a schönstatti eszme?

A schönstatti tanítások teljesen nyíltak és hozzáférhetőek minden időben, nincs titkolni valónk, nincs ok semmiféle takargatásra. Úgy gondolom, nyugodtan ki-mondhatom, hogy időközben nagy bizalom növekedett. Behr érsek megítélése nagyon fontos. Azt mondta Kentenich atyának, amikor visszatért a száműzetésből: „A zsinat nélkül soha nem talált volna megértésre.” A zsinat előtti gondolkodásból származó minden vád Schönstatra és az Alapítónkra hullt. Ez a gondolkodás a zsinat után összeomlott.

Tudni kell, hogy Schönstatt volt az első nagy lelkiiségi mozgalom, melynek minden nehézséget el kellett viselnie, ami az egyház lelkiiségi mozgalmakkal való viszonyából fakadt. Szeretnék egy példát mondani. Ma már teljesen egyértelmű, hogy egy lelkiiségi mozgalomnak alapítóra van szüksége, akinek a személyével azonosulni tud. Nem tudok világméretű mozgalmat elképzelni vezető személyiség nélkül. Ez a papoknak is teljesen világos, nézzük pl. Teréz anyát, vagy Chiara Lubichot. Ezek az emberek mentesek a személyi kultusztól. Egyszerűen szükség van rájuk. Mozgalmunk „úttörő” volt, annak minden kegyelmével és nehézségével együtt.

Gyereknövelde

Miért ne? Próbáljuk ki másképp!

„A képzelet sokkal fontosabb, mint a tudás!
A tudás véges. A képzelet felöleli az egész világot.”
(A. Einstein)

A mai időkben talán az egyik leg többre értékelt emberi tulajdonság: a *kreativitás*. Mint valami jolly joker! Elvárják a munkahelyen, ezáltal tehetjük változatosabbá, eredetivé az otthonunkat, feldobja az évtizedeken át azonos recept szerint elkészített tortát, újjávarázsolhatja a megunt ruhadarabot, de kreatív ötletek eleveníthetik meg az emberi kapcsolatainkat is, nem beszélve az ajándékozási szokásainkról.

Tanulható-e a kreativitás?

A kreativitás – magyarul alkotókészség – mindenkiben meglévő *fejleszthető* képesség, illetve készség-együttes. Bizonyított tény, hogy a tanítás megváltoztatja a kreativitást. Ez az állítás azonban azt is jelenti, hogy negatív irányban is történhet változás! El is akadhat a fejlődés! Nem – vagy nem csak – azt nevezük kreatív embernek, aki valami tényleges dolgot alkot, létrehoz, hanem maga a folyamat érdekes számunkra, ahogyan a dolgainkhoz, ügyeinkhez, emberekhez viszonyulunk. Ezért mondjuk a kreatív emberre nemcsak azt, hogy alkotó, hanem hogy leleményes, találékony, csavaros eszű, eredeti, fantáziadús stb.

Mi jellemzi a kreativitást, hogyan segíthetjük a fejlődését és milyen veszélyek fenyegetik a kialakulását?

Az egyik legfontosabb vonása a *rugalmas gondolkodás és a problémaérzékenység*.

A rugalmasság ez esetben azt jelenti, hogy változó szempontokat, különböző megoldásokat is képesek vagyunk mérlegelni. Az ismert tényeket akár szokatlan kombinációkban is megpróbáljuk összekapcsolni, átértelmezzük helyzeteket, bevett szokásokat, eljárásokat legalább felülvizsgálunk, újragondolunk.

Az ilyen rugalmas, hálózatos gondolkodás során az új és a régi ismeretek összekapcsolásával távolabbi asszociációkon keresztül eredetileg össze nem tartozó dolgokat is összehozhatunk, és ebből újszerű válaszok, megoldások kerekednek ki. Természetesen ennek a folyamatnak elengedhetetlen kísérője a *fantázia* elevevése is.

Igen ám, csak hogy a kreativitás fejlesztésének kizárólag a gyakorlás, a rendszeres edzés a nyitja, nem lehet egyszer, kétszer így gondolkodni, ennek a megközelítésnek *gondolkodási szokássá kell válnia*. Talán éppen ezért számít hiánycikknek a kreativitás!

A szokás kialakításához pedig hozzá tartozna pl. egy olyan iskolai és otthoni környezet, ahol a dolgoknak nem kizárólag egy jó megoldása van. Ahol gyakran föltehetik és föl is teszik a kérdést: „*Nem lehetne másképpen is?*”

Egy kreatív helyzetleírás szerint „*legtöbbször nem az a baj, hogy nem látjuk a megoldást, hanem az, hogy nem látjuk a problémát!*” Marco Meiroys egy játékos feladatban ezt így mutatja be: *A feladat, hogy egy nagyon magas falon kell a versenyzőknek átjutniuk. Hogyan? – A megoldást keresők általában megkérdezik, hogy miből van a fal, lehet-e létrát, kötelet használni, van-e fa a közelben, sima-e a felülete. Mire minden kérdésükre nemleges választ kapnak, lassan feladják. A megoldás pedig igen egyszerű – van ugyanis egy ajtó a falon.*

Vagy egy másik történet annak szemléltetésére, mennyire rugalmas – rugalmatlan a gondolkodásuk: „*Négy szenvedélyes játékos estétől reggelig játszott. Amikor reggel megszámlálták a pénzüket, kiderült, hogy mindegyiknek négyszer annyi pénze volt, mint a játék kezdetén. Hogy lehet ez?*” (A négy játékos egy cigányzenekart alkotott.)

A kreatív tanításhoz, neveléshez sok játék, de legalább is játékos gondolat szükséges. Pl. a Mi lenne, ha...? játékok.

Mi lenne, ha értenék az állatok nyelven?

Mutasd be a dinnyét, a biciklizést, a vajás kenyér készítését egy marslakónak!

Mi történne, ha a Nap forogna a Föld körül?

Mi lenne, ha nem lenne áram?

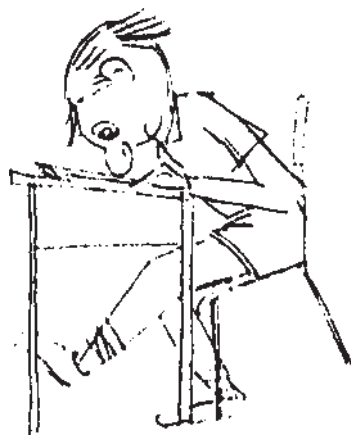
Milyen lenne az élet pl. egy opera-országban?

Mi lennél Te, ha növény lennél?

Sajnos, az iskolai feladatmegoldások alapvetően „*egyutasok*”. Ez elnyomja a fantáziát, a problémakeresést, a lényeglátást. Ugyanígy a televízióból áradó felszínes, gyors, készre formázott információ, kép, jelenet leszoktat a gondolkodásról, gúzsba köti a fantáziát. De a mindennapjainkat is átgondolhatjuk, eljátszva a kézenfekvő megoldások alternatíváival – más útvonalat választva a hazaérkezéshez, más szempontokat mérlegelve egy hétvégi program kialakításához, átrendezve a szobánkat, egy új fűszert alkalmazva stb.

A „*mire használható még?*” egyszerű kis játék szintén jó szórakozás lehet – kortól függetlenül –, miközben szoktatjuk magunkat a több szempontú gondolkodásra.

Mondhatnánk persze, hogy az élet tele van alternatív megoldásokat kényszerítő helyzetekkel. Nem készülünk el, amikor kellene, nem jön a mester, amikor meg-

ígérte, gyermekünket el kell hozni a különóráról, mikor mást terveztünk, váratlanul bent kellett maradni a munkahelyen, megbetegedett valaki, és egyszeriben minden másként van, mint ahogy terveztük.

Ez igaz, de mégsem ez a legjobb gyakorlóterep, mert a kreatív gondolkodást a *normális méretű stressz segíti, de az időszorítás vagy a frusztrált, feszült idegállapot kifejezetten gátolja*. A gondolkodási szokás kialakulását elősegítő környezet oldott, szeretetteljes, elfogadó (a hibázás lehetőségét is elfogadó), derűs légkör. Optimális a közösség, a csoport jelenléte, ugyanis a több szempontú gondolkodás a több személy eleve más szempontjain keresztül természetesen is adódik, az egyedüllét nem serkenti a kreativitást és elszigetelt megoldáskeresést eredményez. Nem tesz jót azonban a versengés sem, a levertség, a fáradtság pedig bénítja, lemerévíti a gondolkodást. Nagyon használ viszont az ábrándozás, amikor „*iránytalanul*” úszkálhatnak a gondolatok. Jót tesz tehát tanulás közben is az ilyen jellegű „*üresjárat*”, amikor egyszerűen csak hagyjuk keringeni a hallottakat, látottakat. Ehhez nyilván idő kell! Az „*aludjunk rá egyet*” is segít a kreatív ötletek megszületéséhez, valóban szüksége van a tudásnak egy ilyen fázisára ahhoz, hogy használható ismeretté váljon.

A *jobb agyfélteke* lehetőségeit aktivizáló tevékenységek szintén kitűnő fejlesztőpályák: a zene, a tánc, a rajz, a színek, a vizualizáció, az érzéki benyomások, a képi gondolkodás, a szimbólumok.

Egy fizikus akadémikus szerint sokkal többre jutnánk az iskolában is, ha metaforákkal, képekkel íránk le a természeti jelenségeket, semmint racionális, matematikai logikával.

Freund Tamás agykutató szerint a kreativitást a középiskolákban elsősorban az érzelmi élmények befogadását segítve a művészetekkel kellene iskolázni, s nem a kicsinyített egyetemi előkészítők megszervezésével. Véleménye szerint ezért hiánypótló jelentősége lenne, ha diákjaink kerámiáznának, zenélnének... a lázas és gyors ismerethalmozásnak pedig a kreativitás lesz az első számú kárvallottja.

A *képi gondolkodást* magyar nyelvünk is egyszerűen segíti, tehát a költészet, az irodalom, a szójátékok, a rigmusok, a nyelvi játékok elsődrendű táplálékai a kreativitásnak.

Külön ki kell emelni a *humor* jótékony hatását. A jó humor ugyanis eleve a dol-

Bizonyított tény, hogy a tanítás megváltoztatja a kreativitást. Ez az állítás azonban azt is jelenti, hogy negatív irányban is történhet változás!

gok másik oldalának, szokatlan megközelítésének sziporkázó megjelenése és ezen túl pillanatok alatt oldani tudja a görcsös tanulási szituációt, képes megteremteni azt a „laza” tudatállapotot, amelybe újrafogalmazhatjuk a problémákat, szokatlan kapcsolódásokat hozhatnak létre... És máris visszajutottunk a kreativitáshoz.

Mit ajándékozunk gyermekünknek, ami a kreativitást fejleszti?

Olyan dolgokat, amiben variációs lehetőség van. Például nem csak egyféleképpen lehet összerakni, kifesteni, megformázni. Ajándékozunk mesét, varázslatot – ne gépen keresztül, hanem a kapcsolatunkon keresztül. Mesélést, időt, közös fantáziálást, együttjátszást, vidám, humoros társasjátékot – és *magunkat hozzá!* Együtt dalolást, együtt sütést, barkácsolást, egy váratlan kirándulást. Életkortól függően egy szerepcserét – „*Te mondhatod meg, hogyan legyen, mit csináljunk, kit hívjunk meg stb.*”

Talán a fentiek kicsit segítenek eligazodni a dilemmában, mire van szüksége gyermekünknek, társkapcsolatunknak, barátainknak a kreatív viszonyulási szokások kialakulásához, az állandó megújulást kívánó kihívásokhoz, és mi gátolja a növekedést. Ráadásul, ha a kreativitás képességeit fejlesztő meglepetést tudunk adni, biztosak lehetünk a sikerben, mert a személyiség kreatív aktivizálódása *örömménnel is jár!*

Ha így közelítjük meg az ajándékozást, váratlanul átalakulhatnak az eddig köznapinak és egyszerűnek hitt dolgok is.

Volt egyszer egy ember, aki nagyon nekikeseredett a sorsán. Igen szegény volt, borzalmasan szerencsétlennek és tehetetlennek érezte magát. Egyszer csak egy angyal jelent meg előtte. Azt mondta, segíteni akar rajta, lehet három kívánsága.

Először egy gazdag lakomát kívánt. Az angyal egy érintésére jobbnál jobb falatokkal telt meg az évek óta üresen álló asztalkája. Ezután gazdagságot kért. Erre az angyal megérintette a tuskót, amin gubbasztott, s az nyomban egy csillogó aranyröggé változott. Ezután már csakugyan fölbátorodott a mi emberünk és azt kérdezte:

– Valóban bármit kérhetek Tőled?

– Tessék! Hiszen ezért jöttem! – felelte a csodálatos lény.

– Tudod, amire tényleg szükségem lenne, az a Te ujjad!

(Uzsalyné Pécsi Rita, az írás megjelent a Family magazinban)

Főzőcske

Juhtúró krémleves (6 személyre)

9-10 közepes burgonya (vagy maradék krumplipüré), vegeta, 30 dkg juhtúró, őrölt bors, 1 csokor metélőhagyma

A burgonyát kb. másfél liter vegetás vízben puhára főzzük, az elmorzsolt juhtúrót hozzáadjuk, és turmixgéppel simára keverjük. Megborsozzuk, a felaprított metélőhagymával meghintjük és pirított zsemlekockákkal tálaljuk.

Gyors hamis lasagna – Mária Musicales szülők kérésére

Hozzávalók (6 személyre):

30 dkg fodros nagykocka, 10 dkg füstölt szalonna, 1 nagy fej vöröshagyma, 50 dkg darált hús, 2 kisdoboz paradicsompüré, 1 púpos evőkanál liszt, 3 dl tejföl, 2 ek. olaj, 15 dkg reszelt sajt, bazsalikom, kakukkfű, őrölt bors, só

A tésztát félig megfőzzük, ne legyen túl puha. Közben a szalonnát megpirítjuk, s ezen a zsíron megdinszteljük a hagymát, s ráöntjük a darálthúst, átkavarjuk, hozzáadjuk a paradicsompürét, fűszerezzük. A lisztet a tejföllel simára keverjük, és a puhára főtt húsos mártást besűrítjük vele.

A tésztát a mártással és a sajttal rétegezzük, a tetejére sajt kerüljön. A sütőben közepes hőmérsékleten összeéreljük az ízeket, míg a sajt kicsit megpirul.

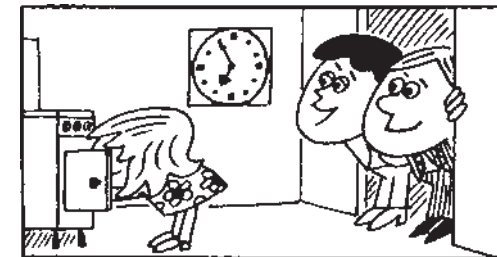

Kávés, tejszínhabos keksztekercs

40 dkg kekszet 1,2 dl kávéban és ugyanennyi rumban vagy kávélikőrből (ha gyerekek is kapnak belőle, 2,5 dl nagyon sűrűre főzött kakaóban) megfürdetjük.

1 liter tejszínt kemény habbá verünk 4 cs. habfixálóval. A kekszeket a habbal egymáshoz ragasztjuk úgy, hogy a kekszek függőlegesen álljanak. Ekkora mennyiségből 2 rúd lesz. Habbal bevonjuk a tekercest és a tetejét kakaóporral megszórjuk.

*Atyánk, a föld minden javát
jószágodból élvezzük.
Add, hogy a szent igazságot
szomjúhozzuk s éhezünk!*

Nincs boruk

Imaszándékok

Kérjük szépen Szűzanyánkat, könyörögjön értünk:

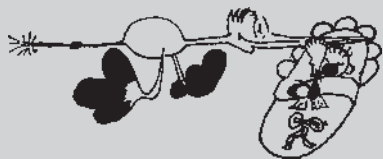
- ❖ hogy tudjunk kitartóan, buzgón imádkozni,
- ❖ hogy egyre jobban tudjunk bízni a Jóistenben,
- ❖ hogy egyre inkább a gondviselésbe vetett gyakorlati hitben éljünk,
- ❖ tudjuk, hogy Isten mindent jóra tud fordítani,
- ❖ hogy hitünk, derűnk ne fogyatkozzon,
- ❖ hogy családmozgalmunk erősödjön,
- ❖ hogy jó eszközök lehessünk Isten kezében,
- ❖ hogy minden nap le tudjuk győzni önzésünket.
- ❖ Kérjük Istent, áldja meg Hazánkat, püspökeinket, papjainkat!
- ❖ Áldja meg a Magyar Schönstatt Mozgalmat!
- ❖ Nem utolsó sorban nagyon könyörgünk Oszoli Zsófi szemévilágáért!

Van boruk

- ❖ Köszönjük Istennek a sok kegyelmet, amit kapunk nap mint nap!
- ❖ Köszönjük az emberekben lévő segítőkészséget!
- ❖ Köszönjük, hogy a gondviselés csodáit naponta megtapasztalhatjuk!

- ❖ Köszönjük a Családakadémiát!
- ❖ Köszönjük azokat, akik olyan sokat dolgoznak Schönstattért!
- ❖ Köszönjük a Mária Musicalt!
- ❖ Köszönjük családjainkat, társunkat, gyermekeinket!

Gólyahír

2009. január 27-én megszületett kislányunk, Johanna, mindannyiunk nagy öröme és Isten dicsőségére.

Csabai Gábor és Márti

Nagy hálával a lelkünkben adjuk hírrül, hogy 2009. március 23-án megszületett ötödik gyermekünk, Johanna Teréz, testvérei öröme, szülei gyönyörűségére.

Szeretettel

Geiger Renáta és András

Óriási apróságok (gyerekszáj)

Ez nem az én órám...

A nagycsütörtöki eseményeket ott-hon, kisgyermekünkkel is „eljátsszuk”. Megmossuk egymás lábát, hozzáillő énekeket éneklünk, s ünnepi vacsorát készítünk. Középső gyermekünk lábát törölgetem éppen – aki lát-hatóan az itthoni szertartást is unja –, s odasúgom neki biztatásul, míg a többiek énekelnek:

– Most lesz mindjárt az utolsó vacsora. Finom lesz!

Mire háromévesünk rémülten felkiált:

– Többet nem fogunk vacsorázni?!

Marika: „Terka segíts! Gyere, húzz ki, mert álomba merültem!”

A világválság hatásai a gyerekszobában

– Mama! Panka szőlőzsírt evett! – kiált rémülten a bátyja.

– Jaj, kislányom, nem szabad! Remélem, nem fog tőle fájni a hasad... – sopánkodom. De az árulkodónak ennyi nem elég:

– Igen, szőlőzsírt! És nekem nem hagyott!

A saját nagypapája

Hároméves Pankánk még nem jár óvodába, de a bátyjától hallva a beszámolókat, ő is szívesen mesél – kisebb időzavarral – de lelkesen:

– Képzeld el, mama, mikor iskolás voltam, akkor az oviban te már kislány voltál, a papa pedig még a pocakodban volt, akkor... – de az ötéves, cini-kus Dani közbeszól:

– Én meg nyugdíjas voltam, mi?!

Fiunk iskolás lett, a férjem, András pedig tanár. Marika szeptember első napjaiban, amikor András indult az iskolába, ezt kérdezte tőle: „Papi, most kiért mész, a Józsiért vagy magadért?”

Ha böjt, legyen böjt!

Nagybőjti fogadalmakról beszélgetünk a gyerekekkel. Mi mindent lehet elhatározni, miről lehet lemondani, mit lehet felvállalni. Hároméves lányunk lelkesen felkiált:

– Nem fogok rosszakodni! – a család kitörő örömmel veszi a felajánlást, így Panka eltöpreng, majd határozottan hozzáteszi:

– De csak nagybőjtben!

Az ellentmondás négyzetre emelve

Ez a művelet Domonkosnak sikerült, aki javában dackorszakát éli. Annyira rákapott az ellenkezés ízére, hogy felfedezte, milyen klasszul összevonható a két leginkább ellenkezőt kifejező szó, a „nem” és a „de”. „Dem, dem, dem!” – ismételtette kacagva. Hát ez az abszolút ellentmondás nyelvi-logikai értelemben és velünk szemben is.

Óbudavári hírek

2009. április 28.

Köszönjük szépen a 2009-es naptár elkészítésében és terjesztésében fáradozók nagyon eredményes tevékenységét.

A március 28-i munkanapon 32 önkéntes jött dolgozni. Jó hangulatban folyt a munka, melynek során elkészült az MHC házak előtti tereprendezés, tovább épült a járda, megépült a központ kerítésének főút felé eső része és a virágágyások egy részének tavaszi felfrissítése is megtörtént.

Az április 18-i munkanapon 26 önkéntes szorgoskodott a központban. Elterítettek hegynyi anyagot a sármentesítés érdekében, és a kapálásban is nagyon jeleskedtek. Nagyon szép és rendezett lett az MHC-k udvara.

Május 16-án lesz újra lehetőség a közös munkára, kérjük, akinek az ideje engedi, jöjjön el, hiszen a magunkét szépítjük.

A játszótér olyan nagy népszerűséget élvez a környéken túrázók részéről, hogy kénytelenek vagyunk felhívni a figyelmüket arra, a játszótér magánterületen van és a gyermekeink használatára szolgál, nem felnőttek súlyára készült.

Képzőházban és az új MHC házban festettünk. Vásároltunk pár kiságyat, baba-fürdető kádat, állványt, pelenkázót az új MHC-ba is.

Külső világítás készült a Képzőházon, megkönnyítve a sötétedés utáni közlekedést.

Örömünkre és a lemaradtak miatt bánatunkra, a nyári családnapok férőhelyei teljesen beteltek. Kivéve a június 14-20-i hetet, ahol még akad két-három hely.

Április 25-én Bárdudvarnokról nagy zarándokcsoport járt nálunk. Végigjárták a Házaspárok útját, előadást hallgattak, beszélgettek és imádkoztak. Jó hangulatban meg is ebédeltek nálunk.

Április 26-án közgyűlést tartott Óbudaváron a **Családok a Családért Egyesület** és a **Schönstatt Szentélyt Magyarországnak Alapítvány**, ahol elfogadták az előző év gazdálkodásáról szóló beszámolókat és döntéseket hoztak a szervezetek életét érintő fontosabb kérdésekről. Felügyelőbizottság megválasztása, beruházások további iránya, adósság visszafizetése, beadott pályázatok, gyermekfoglalkoztatás javítása stb. A közhasznúsági jelentések felkerülnek a honlapra, ahogy az egyéb közérdekű információk is. www.schoenstatt.hu

Köszönjük szépen a **Családok a Családért Egyesület** és a **Schönstatt-Szentélyt Magyarországnak Alapítvány** számlájára érkezett adományokat. Nagy örömünkre rászoruló családok családnapos részvételi díjának csökkentésére is többen adakoztak, nekik is nagyon szépen köszönjük a megsegítettek nevében is. Továbbra is kérjük szépen segítségeteket.

Köszönjük szépen, hogy ajánlotok minket zarándokoknak, lelkigyakorlatot tervező családoknak, táborozóknak, iskolai kirándulóknak. Szépen telnek a férőhelyeink a saját rendezvényeinken kívüli időpontokra is.

Kérünk benneteket, hogy adótok 1%-áról az Egyesületünk számára rendelkeztek, és ajánljátok másoknak is ezt a lehetőséget, ha módotokban áll.

Adószámunk: 19265836-1-19.

Pécsi Rita előadássorozata és tapasztalatcseréje Münchenben

A magyar Schönstatt Mozgalom számára nagy megtiszteltetés, hogy Uzsalyné Pécsi Ritát Münchenbe hívták ez év márciusában, hogy a schönstatti kispapok Vatertagung [Atyanapok] továbbképzésén tartson egy előadássorozatot, melynek címe „*Tényleg olyan jók vagyunk?*” volt, és Kentenich atya pedagógiája és a modern pedagógia kapcsolatáról szolt.

Olyannyira elmerültek a témában, hogy az esti misét és az állandó esti programjukat a tervezettnél kicsit későbbre tették, majd a közös vacsorát beszélgetés is követte a témáról.

Másnap Tilmann atya meghívta Ritát egy konzultációra a születőben lévő Schönstatt-iskola szervezőivel, hogy átadja azt a rengeteg tapasztalatot, amelyet a pécsi Szent Mór Általános Iskola, Gimnázium, Művészeti Iskola és Szakközépiskola megszervezése és tizenkét évig tartó vezetése során szerzett. Bár nevében nem volt schönstatti ez a 700 tanulóval, 100 fős tantestülettel, számos schönstatti családdal működő intézmény, de ezt a szellemiséget igyekezett megvalósítani, tantestületét Tilmann atya többször is „továbbképezte”, és mindig nagy elismeréssel adózott a légkör, a tartalom, a célok és a megvalósítás iránt. Tilmann atya azt mondta a német szervezőknek, hogy valami ehhez hasonlót kellene megvalósítani. Érdekes, hogy nem a Schönstattban működő saját intézményüket állította példának.

Nagyon nyitottak voltak a tapasztalatokra, valóban sok ötletet, segítséget jelentett az együttgondolkodás.

Szép és örömteli volt, ahogyan a magyar Schönstatt adni tudott „nagytestvérnek”, a német Schönstatt Mozgalomnak.

A Női napok időpontjai:

2009. Október 18. – BUDAÖRS, szervező: Varga Erika

2009. November 28. – BUDAPEST, szervező: Endrédy Cili

2009. November 29. – GYENESDIÁS, szervező: Vértesaljai Vali

Előadó: *M. Gertraud Evanzin*

További részletekkel később szolgálunk.

Házaspárok útja Böjte Csabával

Nagy örömmel adjuk hírül, hogy felújítjuk a Házaspárok útját: Ozsvári Imri kerámialapokra festi át az eredeti motívumokat, feliratokat, és a kápolna alakú tartóoszlopok is megszépülnek Jagicza Attila vezetésével. A munkálatok előreláthatólag május végére befejeződnek.

A megszépült Házaspárok útját Böjte Csaba szenteli fel szentmise és zarándoklat keretében **2009. július 4-én szombaton.**

Délután Pécsre kell utaznia, így a program a következő lesz:

9 óra gyülekezés

9.30: szentmise

10.30-12.30: a Házaspárok útjának szentelése

– ebéd (batyuból)

Találkozás, kézfogás, szövetség! – ez az emberiség útja minden időben, de válság esetén ennek szükségességét még erőteljesebben érezzük. Bátran nyújtunk hátkezet egymásnak, segítsünk ott, ahol lehetőségünk van, szövődjön össze a sok-sok szál egy erős hálót alkotva, amely megvédi, felemeli, megerősíti családjainkat!

Hívhatjuk az érdeklődő családokat, barátokat is, hogy a házasságukhoz, a mindennapjaikhoz új lendületet kapjanak, és ezáltal is elősegíthetjük, hogy Schönstatt kápolnánk és a Házaspárok útja nemzeti zarándokhellyé váljon minden magyar család számára.

Számtalan közös pont köt össze minket Bőjte Csabával. Csak a legfontosabbak:
 – **családvédelem:** a „lecsúszott” családok felkarolása mellett az egészséges családok megerősítéséért is sokat fáradozik (pl. Magyarországon, Csobánkán Erdő Péter bíboros rábízta az Élet Házának működtetését).

– **erős gyerekek nevelése** (Ahogy Csaba testvér megfogalmazza: „Ha egy embert beraknának egy kipárnázott rózsaszín szobába, és egy csövön folyna a kakaó, a másikon a kóla, az évek múltán minden lenne, csak nem ember: beteg, potrohos féreggé tennék a túlzott jóakarattal.”)

– **Máriás lelkület** („Mikor Isten tőlem kér valamit, nem azt nézem, hogy mihez érzek magamban fizikai, lelki, anyagi erőt, hanem a Szűzanya példája nyomán, az Ő »kezébe kapaszkodva« képessé válok alázattal, Istenre figyelő lélekkel teljesíteni a kívánságát.”)

– **a szociális vagy ténylegesen árva gyerekek anya-, apahiányának pótlása, gyógyítása** (Alapítónk megszenvedte a szülői közelség és főként az apa hiányát, és a Szűzanya segítségével kiutat, megoldást talált: a szeretetszövetség egy általunk felmutatható út lehetne Csaba testvér „gyermekai” számára is)

– **a Gondviselésbe vetett hit**

– **nem a nagy szavak, elméletek, hanem a tevékeny élet** („Fontos, hogy Isten mai hírnökei ne nosztalgiazzanak, hanem éljék az evangéliumot, s akkor sokan rá fognak találni az Élet Urára.”)

– **egyházszeretet, -hűség** („A változó világban az Egyház is változik, és biztosra veszem azt is, hogy lesznek még viharok, fognak még letörni az Egyház nagy fájáról is korhadó ágak, de hiszem, hogy a szent törzs újból és újból kihajt és továbbnövekszik.”)

Az ő kapcsolatainak köszönhetjük, hogy két magyar családakadémiás előadónk egy erdélyi családátörben adhatott elő, és talán hamarosan beindul egy CSAK képzés Erdélyben. A vele mélyülő ismeretség elősegítheti, hogy Kentenich atya Róbert felé megfogalmazott kérésének teljesítésében előre lépünk, miszerint Schönstottot kelet felé vigyük.

Bőjte Csaba: Találkozás, kézfogás, szövetség! c. írása honlapunkon olvasható

Sok szeretettel hívjuk a pihenni vágyó schönstatti családokat

Bárdudvarnok, olajhegyi vendégházunkba.

Vár benneteket felszerelt konyha, két szoba, csönd,

bicikliút, dombok-völgyek, tavak.

(1.000 Ft/fő/hét)

Mester Balázs és Judit: 82 478 909, 30 55 22 156

Fiatalok Oázisa

Pécsi Színes Lányhétvége

2009. február 20. és 22. között lányhétvégét tartottunk Pécssett, a Székesegyház plébániáján. Témánk az idei jelmondatunk (Vigyünk színt a világba!) egyik vonalát fejtette ki: „Hogyan vigyek színt a saját világomba?”

A hétvégére több korosztály is hivatalos volt, így három schönstatti édesanyát kértünk fel, hogy tartsanak nekünk előadást. A programot városismereti-önismereti séta, beszélgetések, nevetgélések, játékok, esküvői magazin-nézegetés, nagy évészek, szentmise és persze az elmaradhatatlan barkácsolás gazdagította.

Jól éreztük magunkat együtt! Köszönjük előadóinknak a termékeny gondolataikat, idejüket, lelkesedésüket és szeretetüket. Köszönjük Uzsaly Zoli matracokban megnyilvánuló kedvességét. Köszönjük a pécsi plébánián a szállást. Köszönjük a Jöistennek és a Szűzanyának, hogy létre jöhetett ez a hétvége.

Alább néhány résztvevő beszámolója olvasható.

A februári Színes Lányhétvége Pécssett volt és rengetegen voltunk:). (Na jó, ahhoz képest, hogy mennyien szoktunk lenni, tényleg sokan voltunk!) A fő téma az volt, hogy „*Hogyan vihetünk színt a világba?*”. Három előadónk volt: Ivánffy Judit, Abai Zsuzsi néni és Pécsi Rita néni. Mindegyikük egy-egy korcsoportot kapott és a visszajelzések szerint csupa jó dolgot mondtak:)! Szombaton barkácsoltunk Petra vezetésével. MINDENKI barkácsolt, szerintem ilyen még nem volt!:) Este volt a városban egy játék, melyet Filó szervezett. Csuda jó volt, állomásonként különböző témákat beszélünk meg. Volt még fakultatív esti séta a Havi-hegyre. Volt közös vasárnapi szentmise, és könnyes búcsút is vettünk egymástól az elmaradhatatlan csoportképek után. Szerintem szuper hétvége volt, hála a szervezőknek: Veronikának, Filónak, Petrának, Hannának és Kingának!

Nekem nem volt kedvem elmenni a lánytáborba, de aztán a végén mégis elmentem, és nagyon jól éreztem magam. Sokat kaptam.

Nagyon sablonosan hangzik, de tényleg jó volt újra találkozni, beszélgetni a lánytáboros lányokkal. Megszerettem egy-két embert, akiket régebben ki nem állhattam.

Igazán jók voltak Filó és Petra kérdései a szombati akadályversenyen, amelyeket kis csoportokban kellett megtárgyalnunk. Ami leginkább megmaradt: milyen szerepeid vannak, milyen álarcokat viselsz. Ezen nemhogy csoportosan, egyedül sem szoktam gondolkodni, talán épp most jött el az ideje. A tábor óta egy hét telt el, és még megvan a hatása ennek a kérdésnek.

A másik, ami megérintett, az az egyik vezető lelki nagysága volt.

Szerintem a pécsi hétvégénk kifejezetten jól sikerült.

Talán már a létszámból is lehetett sejteni, hogy nagyon jó élményben lesz részünk, hisz több mint 30 lány gyűlt össze a Székesegyház plébániáján (nagy részük nem is Pécsről).

A nagy korkülönbségek ellenére (13–25) egy nagyon jó hangulatú, **színes** hétvégét rittyentettünk és büszke vagyok nem csak a szervezőkre, hanem mindenkire, mert nyitottságukkal, segítőkészségükkel, minden ment magától, gyorsan és mályvaszínű lányos légkörben. ;)

Köszönjük az előadóknak a szombat délelőttöt. Nagyon hálás vagyok az előadásokért, mert sokat kaptam, és sok mindent megértettem. Délután lányos barkácsoláson vehettünk részt, melynek népszerűsége felülmúlta a várakozásomat, viszont a gyönyörű végeredmények nem leptek meg! :) Este pedig egy városismereti, de egyben magunkat és egymást megismerő két órás belváros-túránk volt, ahol csapatokra bontva vittünk színt Pécs városába. :) Vasárnap reggel átsétáltunk misére, ahol külön öröm volt a Pécsi Rita vezette kórust hallani. Mintha csak egy anygalkar zengett volna a mennyben!

Bár kicsit betegen vettem részt, és ez kissé elvonta a figyelmem, mégis hihetetlenül jól éreztem magam, és örülök, hogy elmentem.

Ezek után már csak annyit tudok mondani: még, még, még!!!

Lánytáborok

korosztály	időpont	helyszín	jelentkezés
1–4. osztályt végzettek Költség: 12 000 Ft	2009. augusztus. 9–14.	Epöl	Megyimorecz Ildi schumicky.ildi@sch-ps.hu vagy 20/343-1066
13–15 évesek	2009. július. 28–augusztus 06.	Óbudavár	Guld Veronika guldveronika@gmail.com
16–18 évesek (igény szerint egyetemistáknak is)	2009. augusztus. 07–13.	Óbudavár	
18 éves kortól	2009. július 10–12.	Óbudavár??	

Magyar
Schönstatti
Fiúmozgalom

Fiúhétvége – Óbudavár

Egy félnapos unalmas buszút után végre meglátuk Zánkán Ther Tomi piros „bombázóját”, amivel két részletben felvitt minket Óbudavárra. A „Diósban” laktunk, ami nem egy luxuslakás, de teljesen jó volt. Vacsoráig ökör-köröztünk, utána pedig nagyjából éjfélig játszottunk. Miután lefeküdtünk, a nagyoknak még háromszor be kellett jönni, hogy aludjunk végre, de a párnacsata valahogy nem hagyott minket pihenni.

Reggel Pali felébresztése külön programot jelentett. Délelőtt és délután is volt egy-egy király előadás, ami után jött a várva-várt számháború, amiben Joe utcai akrobatákat is megszegeyénítve rejtette el a zászlót egy nagy, szinte ág nélküli fán. Sajnos, az ellenfél leszedte, de nekünk ez se szegte kedvünket, s újabb játékot játszottunk. Itt viszont a skalpolás okozta a vesztleket. A háború után kifáradva tüzet raktunk és gitárszó mellett sütöttünk szalonnát, virslit és főztünk lepkés-teát. Aznap is éjfélkor fektünk le, de nekem a fejem már olyan nehéz volt, mint egy teherautó. Végre kimondták a takarodót, s párnacsata nélkül zuhantunk az ágyba. Utolsó nap Tomi és Bence egy dallal keltett minket, ami persze hatásos volt (kivéve Palinál). Reggeli után a kápolnában megköszöntük az elmúlt nap eseményeit.

Jó volt találkozni ismerős fiúkkal és megismerkedni azokkal is, akik nem a pécsi régióban laknak.

Köszönöm ezt a hétvégét, és a pécsi fiútalálkozókat is a szervezőbizottságnak!

Fiútáborok

korosztály	időpont	helyszín	jelentkezés
Alsósok: 7–11 évesek	2009. július 12–18.	??	
Felsősök: 10–14 évesek	2009. július 4–11.	??	Ther Tamás thertom@gmail.com
Nagyok: 15–99 évesek	2009. július 25– augusztus 1.	Mecsek	
Döglesztő: 15–99 évesek	2009. augusztus 3–9.	nyugati történelmi országhatár	Bartal Miklós bartalmiki@gmail.com , Guld Bence guldbence@gmail.com

A fiúhonlapon fenn lesz minden információ, jelentkezési lap stb., amint tudunk mi is részleteket.

A Család Isten tenyerén